

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercFeny

III. évfolyam, 1. szám, 2009. január

Konspiratológia

Science-fiction

Filmrovat

Könyvajánló

Hegylakó

Ehavi számunk alkotói:

Homoergaster, Kapitány, gBird

Kádi Péter, Jimmy Cartwright, Anonymus R. Chynewa

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓ!

Az idei év több újdonságot hozott a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat számára. Mint az bizonyára szembetűnő, a változás főleg külsőleg történt. A borító grafikája, valamint a belső oldalak fej- és lábléce újult meg, illetve a PDF változat már színesben érhető el.

A másik változás, hogy oldalszámot bővítettünk. Az eddigi – átlagosan – 16 oldal helyett terveink szerint ezentúl 20 oldalon jelenünk meg.

Nemrégiben egy szerkesztőségi ülésen arról is megállapodtunk, hogy miként alakuljon az AKF idei tartalma, ám ez egyelőre meglepetés marad. :)

Ezen számunk témája viszont biztosan tudható, hiszen a konspiratológia témakörét boncolgatjuk sajátos eszközeinkkel. Vannak itt rejtélyek, összeesküvések a jövőből, könyv- és filmajánló, tudományos gondolatok, két Kurgan történet, amely egyikében a főhős idegenekkel találkozik, míg a másik a már megkezdett medvés történet folytatása. Végül pedig, ámde nem utolsósorban egy pályázati kiírást is közzétettünk.

A hangulati alaphang megadása végett pedig álljon itt egy kis szösszenet Homoergaster tollából:

Konspiratív párbeszéd

- Maga tudja?
- Igen, tudom!
- Azt tudja-e, hogy én tudtam, hogy maga tudja?
- Igen tudom! De én hamarabb tudtam róla, hogy maga tudja, hogy én tudom!
- .....
- Ó, ezt nem tudtam!

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 1. szám, 2009. január**

**Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.**

Borító: Jimmy Cartwright - From the outer space

**Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)**

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

**Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae)
Bognár Attila (WhiteRaven)**

Támogatóink:

Szabó Dénes és családja,
Főnix Étterem és Söröző
(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

**Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.**

Tartalom

KONSPIRATOLÓGIA

Kedvenc rejtélyeim /Homoergaster/	3.
Emberi tényező /Anonymus R. Chynewa/	6.
Az UFO-k és a béka /Kádi Péter/	9.
Kurgan és az UFO-k /Homoergaster/	10.
Sárpesei úr különös kalandja /Jimmy Cartwright/	11.
Pista bácsi és az UFO-k /Kapitány/	13.
Simagöröngyösi X-akták /gBird/	13.
Miért vagyok itt?... /Anonymus R. Chynewa/	16.
Párhuzam /John Keel nyomán/	20.
Simagöröngyösi X-akták – UFO-észlelés /gBird/	20.

KÖNYV- ÉS FILMAJÁNLÓ

Egy incidens, két találás /Homoergaster/	14.
--	-----

HEGYLAKÓ

A medve (Kurgan története IV. rész) /Homoergaster/	17.
--	-----

PÁLYÁZAT

IV. Lidércfény Pályázat avagy „Egy igazi fantasy író nem fél a barbároktól”	20.
--	-----

Jegyzet

Jimmy Cartwright

JUBILÁLUNK!

Bármilyen hihetetlenül is hangozzék, ez a számunk már a 25. a sorban. Igen, a negyedszázadik AKF-et tartja a kezében a kedves olvasó. Ha belegondolok, hogyan is indultunk...

Négy oldalon, egy A/3-as, félbe hajtott lapon jelentünk meg először nyomtatásban, amiért jónéhány kritikát kaptunk. Többek között úgy aposztrofálták, hogy ha épp nincs kéznél más papír, hát az is jó lesz jegyzetelni. Akkor még ugyan „antológia”-nak neveztük, ám rá kellett jönnünk, hogy ez korántsem fedti a valóságot, így átkereszteltük folyóirattá.

Ezután nyolc, majd tizenkét oldalra bővültünk, miközben lett tartalomjegyzékünk, a borítóra kép került, elindítottuk jegyzet rovatunkat, és a lapszéleken megjelentek az ott olvasható írások műfaji jelölésére szolgáló grafikák.

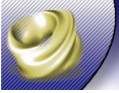
Az ötödik számban jelent meg először a könyvajánló, a hatodikban indult először folytatásos novella, a hetedikben közzöltünk először interjút, majd a nyolcadikban debütált a zene-rovat, és a borítón megjelentek az abban alkotók nevei, valamint a rovatok. Ez utóbbi már 16 oldalon „terpeszkedett el”. A kilencedik számtól kezdve egy időre alkalmaztuk a „kedvcsináló”-t, amely az egyes novellák előtt volt olvasható.

A tizedik szám újabb mérföldkőnek számít, hiszen attól kezdve dolgozunk együtt Scholtz Róberttel (Sigynnae), aki kellemes grafikáival sokat dob az egyes lapszámok hangulatán.

A tizenegyedik számunktól egy ideig a címek alá grafikákat tettünk, ám ez igazán a II. évfolyam 5-6. számára alakult ki. Azóta különösebb változás nem történt, hacsak...

Mint az a Köszöntőben is olvasható, ettől a számtól kezdve az AKF elektronikus formátuma, vagyis a PDF színesben jelenik meg (a nyomtatott marad fekete-fehér), illetve a tartalmi oldalakon átalakult a fej- és lábléc, valamint terveink szerint a továbbiakban 20 oldalasak leszünk. Úgy tűnik, támogatókra is akadunk, őket az Impresszum részben tüntettük fel.

Mindezt persze nem érthettük volna el nélkületek, kedves olvasók. A visszajelzések, a pozitív és negatív kritikák nélkül. Láthattuk, hogy elfogytak a boltokból a kinyomtatott példányok, és ma már hónapról-hónapra keresitek. Köszönjük nektek, s igyekezzünk a továbbiakban is a megszokott színvonalon megjelenni, minden hónap második felében.

Kedvenc rejtélyeim

A világ tele van furcsa esetekkel, amikre a legújabb kor állítólag felvilágosult embere csupán legyint. Megfigyelésem szerint ez abból ered, hogy a materializmus, ez a modern nyavalya, kiöli a természetes vágyat és hajlamot a furcsaságok iránti érdeklődésre. Az anyagelvű ember abban hisz csupán, amit a tudomány felkent apostolai bemutatnak neki, mint létezőt. A többi ásatag babonának és szenzációhajhász szélhámosságnak tekinti. Ez az előzetesen kialakított álláspont lehetetlenné teszi a számára, hogy megismerkedjen egy-egy furcsa eset vagy jelenség részleteivel, hátterével. Ugyanakkor a materializmus újfajta szorongásokat és félelmeket szül, melyeket pedig ugyanez a dogmakör megpróbál gyógyászatosan kordában tartani. Az, aki mégsem hajlandó mindent elhinni, amit a modern inkvizíciók az egyedül helyesnek és üdvöztetőnek hirdetnek, egyszerűen fantaszta és bolond. Vagyis pont a megfelelő helyen publikál, ha a Lidércfény című amatőr folyóiratban szemezget, már talán megszokottan szubjektíve, az őt érdeklő különös történetekről...

Az abszolút kedvencem az úgynevezett Roswelli incidens és annak előzményei, következményei, egyszerűen vetületei. Erről a valóban meglepő történetről annyian írták már, hogy egy más bolygóról jött űrhajó zuhant le ott Új-Mexikóban, hogy egy titkos katonai projekt kísérleti gépe zuhant le, hogy egy meteorológiai léggömb hullott le, és hogy egyáltalán semmi sem történt ott, amivel egy egész könyvtárat simán dugig lehetne tömni. Ennek ellenére, ha elfogulatlanul, azaz egyik variáció mellett sem állást foglalva nézzük ezt az izét, akkor fogalmunk se lesz róla, hogy tulajdonképpen mi a fene történt. A hivatalos álláspont – az USA légierő máig érvényes közleménye – elfogadása nem egyéb a bevezetőben említett kényelmes önállatásnál. Nem csak azért, mert az „ufológusok” nem bolondok, noha szokás őket annak tartani. Legalábbis némi logikus gondolkodás után beláthatjuk, hogy ha a semmiből próbálnak valamit csinálni, azzal a saját ügyüknek ártának a leginkább. Ha az emberfia hajlandó komolyan kutatgatni, hamar nyilvánvalóvá válik, hogy a lufi gyenge mese. Annak a katonai elhárítás sem csinált volna ekkora hajcihőt. Egy léggömszonda leesése akkoriban, azon a környéken teljesen hétköznapi eseménynek számított, nem pedig incidensnek. Akkor talán ennyi rizsa és körítés után következzen egy rövid ismertető, dióhéjban erről a bonyolult és rejtélyes ügyről:

A színhely: Új-Mexikó, Roswell kisváros és a környező puszták, elsősorban William Brazel gazdálkodó farmja. Az időpont: 1947 július. Két esztendője ért véget a világháború. A világ akkoriban egyetlen atomcsapásmérő egységének, az 509-eseknek támaszpontja is itt van. Július 4-én hatalmas vihar tombolt a környéken. Három nappal később, 7-én jön a hír Brazeltől, hogy valami van a mezőn, a birkák meg nem legelnek. Jesse A.

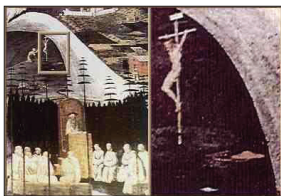
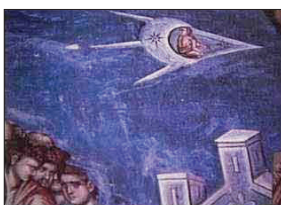
Marcell őrnagy nem tévovázik, kimegy a helyszínre, és begyűjti a roncsot. A Roswelli Dalily Record cikke így kommentálja az eseményt: „Marcell őrnagy és alakulatának része kiment a farmra és kiemelték a korong alakú tárgyat, majd átszállították azt egy magasabb szintű főhadiszállásra...” Eddig a hír, amit aztán villámsebességgel visszavontak, hogy kezdetét vegye a máig tartó tagadás. Vajon valóban egy idegen űrhajó zuhant le, ahogy azt a makacs legenda állítja évtizedek óta? Van ezzel kapcsolatosan olyan elmélet is, hogy a CIA és az FBI közös diverziója ez a Zéta Reticuli-ről jött csupa szem vonalemberek meséje. Ezzel az akcióval sikeresen ellepleztek valami más, még megdöbbentőbb dolgot. A hivatalos verzió szerint a titok nem létezik, és amit Marcell őrnagy ufónak nézett, az egy ún. Ravin léggömszonda volt. Ha ezt elfogadjuk, akkor elhisszük azt is, hogy az őrnagy egy fantaszta, egy idióta, akinek semmi keresnivalója sem volt az 509-eseknél. Vagy tényleg ennyire mélyen volt a mérce, a világ első atombombázó egységénél, vagy amikor elvállalta a hivatalos idióta szerepét, parancsra tette. Én az utóbbira voksolok. Walter Haunt hadnagy, az 509-es bázis információs tisztje élete végéig mélységesen bánta azt a közleményt, amit július 8-án a korongról kiadott. Amikor leszállt a sötétség erre az eseményre, és beindult a ködösítés, neki sok kellemetlensége támadt. A sőtérző telefonvonalak másik oldalán zaklatott tábornokok káromkodtak, az ügy mielőbbi elaltatását követelve. Néhány órával később már léggömszonda volt a lezuhant tárgy. A sztori, mely szerint a begyűjtött tárgy egy szonda volt, elég hitványra sikeredett, egyben fokmérője annak az általános bevezetésnek, ami a kibontakozó nyilvánosság okán a katonai vezetésen eluralkodott. Hamarosan már a sajtónak is feltűnt a kétségbeesés, és már nem azt feszegette, hogy csészealj zuhant-e le, hanem hogy egyáltalán mi a turo történt? Mert valaminek történnie kellett, ha ekkora gáz van! A ködösítők között olyan nevek vannak, mint W. H. Blachard ezredes, a szonda sztori „gazdája”, a Roswelli bázis parancsnoka, aztán Payne Jennings, az utódja, aki egyébként később eltűnt a Bermuda-háromszögnek elnevezett térségben, és egy „húzónev”: Harry Truman, az USA akkori elnöke. Elégé időszerűkében voltak a hivatalosak. A roncsok begyűjtése még javában folyt, amikor Marcell őrnagy eljátszotta hivatalos idiótát. Állítólag két helyszín is volt. A katonák legfőbb problémája a rengeteg törmelék mielőbbi összeszedése, és a döbbszent bémésködők elzavarása volt. Az eltanácsolt civileket megpróbálták később megfélemlíteni, a hazafiasságukra apelláltak, hogy tartsák a szájukat. Közben teljes gözzel működött az ellenpropaganda. Ebből is az ún. szürke propaganda bizonyult a leghatásosabbnak. Ennek lényege, hogy úgy teszel, mintha megértő lennél az ellenféllel (ezek lennének a szemtanúk!) közben minden módon rossz hírt keltesz. A kiszivárgott lényeges adatokat megmanipulálták. Többször változott a helyszín, időpont és a tárgy alakja, nagysága. A suttagó propaganda – értsd: pletyka – segítségével piszokul összezavartak minden-

kit. Elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor is szabad a gazda, lehet találgatni, akár egy társasjátékban. Kétségtelen, hogy valami történt ott és akkor. Elindultunk a tagadásból, amihez nem csak a szkeptikusoknak, hanem a többieknek is joguk van. Nem történt semmi, hidegháborús hisztéria és katonai arrogancia. A következő mezőbe lépve a lufi megoldás jön, hülyegyerekeknek. Tovább tekintve fontolóra vehetjük a katonai kísérlet kudarcát c. magyarázatot. E szerint valami szupertitkos hiperizé romlott el és pottyant le. Most jön a fantaszitikum. Ezek közül az egyik kedvelt a Zéta Reticuláról jött felderítő űrhajó katasztrófája. Van olyan elképzelés, mi szerint a lezuhant tárgy utasai emberek voltak a jövőből! Ott van még az oszcilláló világegyetem elmélete, a párhuzamos világokkal, a következő Atlantisz, amelynek túlélői lennének a kis szürkék. Vagy a sírjából kirángatott, újraélesztett üreges Föld elmélet. Na persze van még egy magyarázat, mely indokolhatná a hisztériát. E szerint a náci birodalom nem vesztette el teljesen a háborút. 1944-ben sikeres tesztrepüléseket hajtottak már végre egy diszkosz alakú repülővel, de már nem volt idejük a prototípuson kívül többet legyártani. A legenda szerint a műszaki apparátus sikeresen elmenekült az Antarktiszra, és ott továbbfejlesztette a modellt. Aki ezt esetleg túl vad dolognak tartja, annak felidézném az ugyanez év (1947) elején, az USA haditengerészete által megtartott hadgyakorlatot az Antarktisz térségében. Hivatalosan a nukleáris tél körülményei közötti harcászat volt a program. A hangzatos „High jump” fedőnevű akciót négy hónapra tervezték, ám három hét után a Richard Byrd admirális vezette kompanya - 13 hadihajó, 4700 ember - megpuccolt, és nyugodtan le merem írni: pánikszzerűen, onnan. Byrd admirális a vizsgálóbizottság előtt azt vallotta: „A hadseregnek fel kell készülnie egy sarki régióból érkező támadásra. Egy újabb háború esetén olyan járművekkel kell majd szembenéznie, amelyek hihetetlen sebességgel képesek repülni...” Az admirálisnak nem csupán azért kellett bizottság elé állnia, mert hamar hazajött. Számot kellett adnia a jelentékeny ember- és hadianyagvesztéséről is, amit abban a térségben elszenvedett. Állítása szerint mindössze félórás csatában. Ez után következett a júliusi katasztrófa, amit akár „győzelemnek” is felfoghatunk. Ehhez kapcsolódóan makacsul tartja magát az a szóbeszéd, mi szerint az USA nem túl sikeres háborút vívott - esetleg vív - az idegenekkel. E szerint az ufók is két pártra szakadtak, vannak az emberekkel cimborálók, és ellenségesek...

A kedves olvasó, midőn idáig jutott, esetleg arra a következtetésre jut, hogy mindez egy viszonylag új keletű hisztéria csupán, a világegés utáni atomvégtől rettegő emberek közös hallucinációja, amit esetleg a titkosszolgálatok saját érdekükben manipuláltak. Könnyen lehet, hogy ez az igazság. A baj ezzel az elmélettel csupán az, hogy a modern kor előtti emberek év-

századok, évezredek óta regélnek repülő tárgyakról és azok leszállásáról. Ezen híradások a barlangrajzoktól a szentélyek domborművein át a templomok falfestményeivel bezárólag mind a hidegháború előtt készültek. Sokkal. Ezekre most nem térnék ki, mivel háromszor ennyit lehetne bekörmölni róluk, mint az eddigiek. Arra biztatnék mindenkit kutatógáson, érdekes téma. Most inkább visszatérnék a huszadik századba, amiről egyesek megalapozottnak tűnően azt állítják, hogy nem is aynyi. Ebben az időszakban a német rakéta és csupaszárny repülőgépek kísérletek mellett, melyeknek szintén jelentős irodalma van, volt még egy előzménye az UFO-hisztériának. Ez az 1943-as évben lezajlott, ún. Philadelphia-kísérlet volt. Ez egy háborús projekt volt, melynek az volt a célja, hogy a német mágneses aknák ellen védetté, „láthatatlanná” tegyék a hajókat. Szól arról a fá-

ma, hogy a kísérlet túl jól sikerült, és a DE173 jelű, Eldridge nevű, a gyárból újonnan kikerült hadihajó valóban láthatatlanná lett. Nagy erejű mágneses mezőt hoztak létre a hajótest körül, amitől ez láthatatlanná vált, aztán a szó szoros értelmében kizuhant a térből és időből. Az a köd, amit megfigyeltek a hajó körül a kezdeti fázisban, a szemtanúk szerint nagyon hasonlít a Bermudák térségében időnként tapasztalható, időjárástól független ködre. A „majdnem eltűntek” számoltak be erről. A kísérlet állítólag egészen 1956-ig tartott, bár mások szerint ma is zajlik. Az én felfogásomban ez egy láncolat. Hogy miért? Van egy tetszetős elmélet, melyt az állítja, hogy az idegenek - párhuzamos sík emberei, a Philadelphia-kísérlet óta érdeklődnek a Föld iránt. Erre még rátett az atomenergia, - először is mint bomba - felhasználása. Bevallom, én nem vagyok lelkes Reticuli-hívó, de a sorozatjelleg azért feltűnt. Ebbe a sorba beleillik az a másik eset, ami szintén a kedvencem.

A Flight 19 repülőraj ügye.

A történet több mint két évvel a hadihajós eset után, 1945 december 5-én délután kezdődött. Az USA haditengerészetének öt darab TBM 3

AVENGER típusú torpedó bombázója ezen a napon egy rutinfeladat elvégzésére, Charles Taylor hadnagy vezetésével 14 órakor felszállt. A raj feladata az volt, hogy a Bimini-szigetektől északra lévő Chicken Shoalsnál gyakorló támadást hajtson végre egy hajóroncsra. A pilóták és a legénység tapasztalt repülők voltak, így a gyakorlat rutineseménynek ígérkezett. 15 óra 15 perckor a raj befejezte a gyakorlatot, és továbbrepült. Ekkor a Fort Lauderdale-i repülőtér tornyában a rádiós a következő üzenetet fogta.

Taylor hadnagy: „Hívjuk a tornyot, vészjelzés, úgy tűnik eltértünk az iránytól. Sehol sem látjuk a szárazföldet...Ismétlem: sehol sem látjuk a szárazföldet!”

Torony: „Mi a pozíciótok?”

Taylor: „Nem vagyunk biztosak a pozícióinkban. Úgy néz ki, eltévedtünk.”

Torony: „Forduljatok nyugat felé!”

Taylor: „Nem tudjuk merre van nyugat. Minden furcsa... Semmilyen irányt nem tudunk megállapítani. Még a tenger sem úgy néz ki, mint kellene.”

15 óra 30 perckor a bázis vezető oktatója elfogott egy beszélgetést az éterben, amint valaki egy Powers nevű pilótától azt kérdezte, mit olvasott le az iránytűről. Powers válasza: „Nem tudom, hol vagyunk, úgy látszik, a legutóbbi fordulónál eltévedtünk.” A raj legénysége közötti üzenetváltásnak a fő témája ekkor már az üzemanyaghiány, a 100 km erősségű szél és a kiakadt iránytűk voltak. 16 órakor Taylor hadnagy egy rádióadás szerint átadta a parancsnokságot Stivers kapitánynak. Eközben azt hitték, hogy a Mexikói-öbölben vannak. A Flight 19 utolsó fogható üzenete állítólag így hangzott:

„Úgy fest mintha... fehér víz fölé jutottunk... teljesen eltévedtünk...”

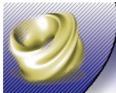
Közben a raj felkutatására kiküldött Martin Mariner hidroplán is eltűnt. Így most már öt helyett hat repülőt és 28 embert kerestek. Az eltűnés napján megkezdett keresést a sötétedés miatt félbe kellett szakítani, a Parti Őrség hajói azonban éjszaka is keresték a túlélőket. Másnap a történelem egyik legnagyobb keresési akciója vette kezdetét. 240 repülő, a Solomon repülőgép anyahajó további 67 gépe, 4 romboló, több tengeraltjáró, a parti őrség 18 hajója, a Banama River-i tengerészeti reptér gépei, a bahamai brit flotta és légierő egységei és magángépek kutattak. Nem találtak semmit. Átvizsgáltak 100 000 négyzetkilométernyi víztükröt és szárazföldet az Atlanti-óceánban, a Karib-tengeren, a Mexikói-öbölben, a floridai szárazföldön és a környező szigeteken, 4100 órát töltve kutatással, hiába. Több héten át naponta átkutatták Florida és Bahama strandjait, nem sodródott-e ki valami roncs vagy azonosítható tárgy. Mindhiába. A tengerészeti vizsgálóbizottsága minden anyagot megvizsgált, a hadbíróság pedig felmentette a műszaki ellenőrzésért felelős tisztet, ám nem lettek okosabbak. Így foglalta össze Wingard kapitány a sajtónak ezt: „A vizsgálóbizottság tagjai még egy félig elfogadható jelentést sem tudtak összehozni az esetről.” Az is kiderült és a sajtó harapott rá, de nagyon, hogy a legénység egyik tagja, Alan Kosnar őrmester, guadalcanali veterán, orvosi igazolást kért, hogy ne kell-

jen repülnie. Nem tudta megindokolni, hogy ezt miért kérte, de nem repült el a rajjal. Különös, hogy a raj, a repülőtér jelentése szerint teljes létszámmal startolt. Mintha valaki az utolsó pillanatban elfoglalta volna a szabad helyet. Azonnal létszámmellenőrzést tartottak, de az alakulat egyetlen tagja sem hiányzott! Huszonnyolc év telt el, amikor kiderült, hogy Taylor hadnagy még mondott valamit, közvetlenül a raj eltűnése előtt. Állítólag ezt hadarta a mikrofonba: „Ne gyertek utánam! Úgy néznek ki, mintha az űrből jönének!”...

Mintha... Erről a mintha az űrből gyönnénekről eszembe jut egy eset, midőn bizonyosan a kozmoszból jöttek. Hogy kicsodák? Hát ez az! 1991-ben, az akkori Magyarország c. hetilap, az akkor még szovjet Komszomolszkoje Znamja c. újság híradása nyomán egy cikket közölt egy, a világűr-ből az Atlanti-óceánra érkezett űrkabinról, melyet egy hadihajó kihalászott, és houstoni űrbiológiai központba szállított. A kabin legénysége valamiféle tetszhalott állapotban volt, és bizony nem Amerikában látták meg a napvilágot. Németek voltak, és 46 évet voltak fenn. Persze a legcifrább az volt, hogy az emberek éltek, meg az, hogy milyen pályán keringtek odafenn, hogy nem vették észre őket? Ez az eset, ha igaz, kissé megváltoztatja az elsőbbségi sorrendet a világűr meghódításának dicsőségtablóján. Mellesleg a levegő meghódítása körül is kérdőjelek vannak. Azt mindenki tudja, hogy hivatalosan 1903 decemberében kezdődött, amidőn a Wright fivérek először emelkedtek néhány méternyire a Kitty Hawk homokdűnéi fölé. Azonban – nem hivatalosan – 1896 novemberében egy nyilvánvalóan emberkéz alkotta gépezet jelent meg az égen San Francisco fölött. A következő év tavaszán tetőzött a léghajóház. A keleti parttól a nyugatiig, Chicagótól Texasig mindenütt látták a szerkezetet. A hivatalos repüléstörténet nem említi az eseteket, viszont a szociológusok és folklórkutatók annál inkább érdeklődtek. A legérdekesebb állítólag a legénység volt, csak annyit tudni, hogy furcsák voltak – akármit jelentsen ez akkori viszonylatban – és teljesen vegyes összetételűek. Újságok vezércikkeiben találgatták, hogy ki építette, beszámolókat írtak sejtelmes éjszakai fényekről. A dolog odáig fajult, hogy maga a nagy Edison is megnyilvánult az ügyben. Tagadta, hogy a léghajót ő építette volna. 1897 őszére eltűnt az égről a fura léghajó, és a század végére már mindenki elfeledte azt...

Befejezésül mi mással példálózhatnánk, mint egy amerikai filmmel, amely nagy siker volt a moziban, aztán tévésorozat készült belőle, máig futva a kereskedelmi adókon. A Csillagkapuról van szó. Ebben a féreglyuk elmélet új köntöse köszön ránk, és sejteni engedi, hogy ez már titkos, létező technológia. Na és persze mindenkinek eszébe juthat az X-akták is a fura epizódjaival. Egy ideje már sokan úgy tekintenek az efféle fantasztikus filmekre, mint tudat-előkészítő hatásokra, amelyekkel a jövőendő nagy áttöréseket hozzák be a köztudatba. Nem csak a Csillagkapu ilyen, mely egy kedves ismerősöm vesszőparipája. Azt látom, ha körülnézek, hogy a világ telis-tele van furcsaságokkal, rejtelmekkel. Csak látni kell, nem csak nézni. A világ másmilyen...

Homoergaster

Emberi Tényező

1.

- Leállni! Leállni!
- Mi történt?
- Mi van már megint?
- A belső érzékelő idegen testet érzékel a startkamrából!
- Az nem lehet! A kamra légmentesen le van zárva, az idegen gondolati behatások elkerülése végett!
- Azt hiszed, nem tudom?? De az érzékelő szerint mégis van bent valami... valami, ami oxigént termel!
- Mi?? Egy élőlény?
- Szabotázs!
- Főnök, mi legyen?
- ... Leállunk megint. Nem kockáztathatjuk a berendezést. A francba!

2.

...A dolog a hatvanas években kezdődött. A világ összes hírszerzési osztálya (KGB, CIA, stb.) azzal a problémával szembesült, hogy nem a kémek bejuttatása az ellenséges területre volt az igazi kihívás, hanem az általuk megszerzett információ hazajuttatása... A technikai berendezések mindig is problémát jelentettek, hisz tőlük (működésüktől, meglétüktől) függött nem csak az információ továbbítása, de maga az ügynök biztonsága is. Kutatások indultak egy semmiféle technikai háttérre nem szoruló kémeljárás kifejlesztésére, az ún. Távérzékelésre. Mind a hatalma biztos tudatában lévő USA, mind az akkor még létező Szovjetunió mélyen beleásta magát a témába, többek között abból a biztos tudatból merítve elszántságot, hogy a másik nagyhatalom is ugyanezt teszi... Kutatási módszereikben igazán nagy eltérés nem mutatkozott, legfeljebb tán annyi, hogy a szovjetek meglehetősen alul voltak fizetve...

A siker nagyjából egyszerre következett be a két birodalom laborjaiban. Ilyen-olyan ösztönzéseknek hála, sikerült csupán az elme hatalmával információkat szerezni akár a bolygó másik oldaláról, vagy egészen eldugott helyekről, vagy a szoba másik végében álló monitorokon megjelenő kártyalapocskákról.

Amire viszont senki nem gondolt, hogy a nagyhatalmak „távérzékelői” egymásra találtak ezen az új szellemi síkon. Ebben a fejlettebb tudatállapotban ráébredtek, hogy képességeikkel sokkal nagyobb célok felé is törhetnek.

Első közös eredményük a Szovjetunió bukása volt.

Figyelmüket ezután az űrre vetették, más civilizációk után kutatva. Voltak eredmények persze, de sokáig senki nem lehetett biztos benne, hogy a figyelők eredményei nem pusztán kitalációk. Az igazi áttörést az hozta, mikor a XXI. század első évtizedében végre válasz érkezett „odaátról”.

3.

Az elméletileg légmentesen lezárt kamra ajtaja előtt gyűltek össze. Nem öröm, ha az amúgy is balsikerekre kárhozott projekt legújabb próbastartójánál valami elképzelhetetlen gikszer csúszik be... Odabent vákuum van, vákuumnak kell lennie! Ezzel még a műszerek is egyetértenek. Az eljárás közben sehol nem keletkezett rés, sehol nem jeleztek légnyomás-kiegyenlítődést... odabent mégis valami oxigént termel.

Tom K. a kísérleti hajtómű fő tesztelője és a bázis egyes számú látója, a feje búbját vakargatta. Ez nem történhet meg! Nem itt, nem most, és főleg nem vele! Az elnök eredményeket akar, hiszen sokan még most sem hisznek nekik, és kolosszálisan átverésről pletykálnak... Bár az eljárás szigorúan megtiltja bármilyen pszichikai cselekmény előidézését a kamra környékén, úgy érezte, nem tehet mást. A vákuum még egy ideig úgyis megakadályozza a hajó megnyitását, valamint sejtetően a mai start is elmarad, ezért nem okozhat túl nagy problémát, ha „bekukkant”... és hát ugye, mégis csak az ő öccse van odabent. Bill K. az egyes számú metanauta... Annak idején ők voltak az első ikerpár, de őket még sok követte, kik csatlakoztak a programhoz. Ki tudja miért, az ikerk sokkal nagyobb hatásfokkal voltak képesek parapszichológiai jelenségek produkálására, és irányítására, mint az átlagember.

Körülötte az emberei toporogtak, az ő szavait lesték. Tudták, hogy minden az ő döntésétől függ; a hó végi prémium, vagy a fizetésmegvonás... vagy akár a későbbi előmenetel. Minden a bogaras vénembertől. Keserűen elmosolyodott, majd néhány gyors lélegzetvétellel átcsusszant az „Anyagi Sik Fátlán”.

A folyosón volt, mint eddig, ám most minden sokkal élőbbnek tűnt. Kollégái körülötte tolongtak; érzelmeik, gondolataik betöltötték a folyosót. Mind idegesek voltak, és izgultak... mintha még félelmet is érzékelt volna. Persze ez sem volt újdonság a számára; a legtöbb ember, de még a kollégák közül is majd mindenki, egyszerűen képtelen volt uralkodni az érzelmein. Gyors legyintéssel kizárta őket a tudatából, s a startkamra ajtajára fókuszált. A következő pillanatban ott állt a kamrában. Láta maga előtt a ragyogó kamra közepén lebegő gömb alakú hajót, melynek átmérője nem lehetett több mint 12 láb, s melynek fala épp úgy aranylemezekkel volt borítva, mint a kamra belső fala.

És látta a Ragyogást. Első pillanattól tisztában volt vele, hogy amit lát, az nem lehet földi eredetű. Olyan szintű fejlettség áradt a Fényből, ami kizárja annak puritán, földhöz ragadt magyarázatát. A Ragyogó objektum pontosan közte és a hajó között pulzált. Aztán a jelenés megszólalt, s ha Tom K. fizikai testében lett volna jelen, bizonyosan tátva marad a szája.

- Azonnal beszélnem kell a főnökkel!

4.

...Minden olyan gyorsan történt. Az egyik nap még csak bizonytalan képek a világmindenség rengeteg intelligens, ám valószínűleg csak elképzelt lényéről, kultúrájáról, a másikon meg már kölcsönös, kétoldalú kommunikáció. Persze, sokáig senki nem hitte el, hogy a figyelők valóban kommunikálnak az idegenekkel, hiszen saját szavaikon kívül semmi bizonyítékot nem tudtak szolgáltatni... egészen addig, míg történt valami valóban érdekes. A figyelők új fizikai, és metafizikai törvényekkel, módszerekkel álltak elő, melyekről addig az emberiség még csak nem is álmodhatott. Ettől kezdve rögvést megváltozott a helyzet. Jött ugyanis egy utasítás szintű kérés Odaátról, mely szerint az emberiség mindent tegyen meg a Világkormány létrejöttéért, azaz a teljes földi lakosság egy államhoz való tartozásáért; ezzel együtt szüntessék be a népességet megosztó háborúkat, és azon a napon, mikor mindez bekövetkezik, az idegenek megosztanak velük egy olyan technológiát, melynek segítségével gyakorlatilag pillanatok alatt utazhatnak a galaxis egyik végéből a másikba. Ezáltal pedig beléphetnek a Galaktikus Föderációba, teljes jogú tagként.

A Világ kormányai lázas igyekezetbe fogtak, s alig öt év alatt sikerült az, aminek bekövetkeztét senki nem gondolta volna a XX. század végén; megalakult a Föld nemzet, a Világelnökkel az élén. Ekkor 2040-et írtunk.

Az idegenek megtartották a szavukat, és gyakorlatilag minden tudásukat megosztották a földi figyelőkkel. Ekkor kezdték őket látóként emlegetni, elsőként maguk az idegenek, majd végül a Föld szinte teljes lakossága.

Voltak azonban olyan momentumok a társalgásban a Föld és a Föld „külhoni” segítői között, amit egyszerűen nem sikerült fölfogni egyik félnek sem. Voltak fogalmak, melyek mintha valami egészen mást jelentettek volna a segítőknél, mint az embereknek... Ám az emberi leleményesség nem ismer lehetetlent, s ami nem volt tiszta, azt áthidalták... a lehető leglogikusabb módon. Behelyettesítették saját logikai „áramköreikkel”, s a végeredmény nagyon használható, és nagyon tetszetős volt, bár nem teljesen az, amit a segítők átadni próbáltak... És a Tudás látszólag kimeríthetetlen tárháza megnyílt az emberi civilizáció előtt.

5.

Az emberek még mindig körülötte tolongtak a folyosón. Érzelmek ismét bőrük takarásában rejtőzködtek, ami nem is csoda, hisz újra a fizikai világban van... Értetlenül masszírozta elzsibbadt karját. Az imént... Igen. Az a valami beszélt hozzá. Bármi is volt odabenn, az nem hasonlított semmire, amit eddig megtapasztalhatott. Ez a valami idegenebb volt az idegeneknél! A startkamra zsilipajtájához lépett, és lázas idegességgel kezdte bepötyögni a biztonsági felülíró kódot. Sietségében többször is mellé ütött, ám kollégái segítségét egy dühös legyintéssel hárította, s végül sikeresen beírta a kódot. Eddigre a biztonsági szolgálat két fegyverese is átverekedte a magát a tömegen, s az öreg mellé állt.

- Mi van odabent, Látó? - szólt az egyik, ám Tom K. szóra sem méltatta. Minden figyelmét az ajtó mögött felbukkanó jelenésre fókuszálta. Később barátai meg egy üveg brandy társaságában elismerte, hogy ez volt élete legmegdöbbentőbb élménye.

A kamrában egy férfi állt. Pontosabban a gömb alakú kamra ajtajával egy magasságban lebegett. A látvány annyira döbbenetes volt, hogy minden momentum végérvényesen Tom K. elméjébe égett.

A férfi fekete öltönyt, fehér inget, fekete kesztyűt, fekete kalapot, vastag arany gombokat és vastag arany nyakkendőttűt viselt. Cipője is fekete volt, melynek felső részén a lábfejnél körben varrás futott. Az öltöny vadonatújnak tűnt, ám csupasz volt, de talán a kalap karimája vetette árnyék miatt olybá tűnt, mintha mégis borostás lenne.

Pár pillanat múlva a férfi elindult a kamra ajtaja felé furcsa, szinte bizonytalan, de merev járással, amit talán az okozott, hogy a lábai alatt nem volt semmi. Gyorsan Tom K. elé ért, s az öreg csak ekkor vette észre, hogy a férfi legalább egy fejjel magasabb volt nála, pedig a maga 185 cm-ével ő sem számított alacsonynak... legalábbis ezen a bolygón, jutott az eszébe hirtelen. Aztán az idegen megszólalt.

- Azonnal abba kell hagyniuk a kísérletsorozatot. Ha így folytatják, hamarosan az egész univerzumot kipusztítják!

6.

...Az elmélet voltaképp hihetetlenül egyszerű volt, ám a technológiai háttér elképzelhetetlenül összetett. Adva van egy szerkezet, mely ráhangolódik a belső gömb belsejében helyet foglaló metanauta agyhullámaira. Alapjában véve ugyanúgy működik a „hajó”, mint amikor az első „távérzékelők” elküldték tudatukat az univerzum legtávolabbi pontjára, s ott megfigyeléseket, majd később kommunikációt végeztek, valós időben. Csakhogy a szerkezet segítségével nem csak a tudatukat, de egész fizikai valójukat lettek képesek az univerzum tetszőleges pontjára juttatni. Mintha csak teleportálnának, gyakorlatilag egy pillanat alatt. Elkészülhetett hát az első olyan közlekedési eszköz, mely a gondolat sebességével képes haladni. A metanautának nincs más dolga, mint a kiválasztott koordinátákra koncentrálni, és megérkezni.

Legalábbis elméletileg. De közbejött az a bizonyos „emberi tényező”... Az a bizonyos eltérő gondolkozásmód. A szerkezet gyakorlatilag egyfajta valóságbefolyásolással működik, azaz meggömbíti a valóságot oly módon, hogy a metanauta és hajója úgy jelenjen meg a célkoordinátákon, mintha mindig is ott lett volna, és ez a dolgok természetes rendje lenne... És itt mutatkozott meg a probléma. Pontosabban ott és akkor, mikor a hajó eredeti tervei megérkeztek a látókhöz. Ők voltak azok, akiknek nem sikerült tisztán megérteniük azt az alapelvet, hogy az elmét le kell korlátozni, hogy ne akarja mindenáron fölfogni a helyszínváltozást... hogy ne roppanjon össze az informá-

ciók súlya alatt. Mintegy át kell programozni, hogy elfogadják, mindennek úgy kell lennie, ahogy van. Még a legfejlettebb civilizációk is elfogadták, hogy a szerkezetnek az irányító elme felett kell állnia, mintegy segítve a valóság feldolgozását. Ám a látók úgy vélték, mindennek pont úgy van értelme, ha az emberi elme teljes hatalmat kap a hajó felett.

Talán még az idegenek sem sejtették, hogy amit az emberiség kezébe adtak, az a Világmindenség legpusztítóbb fegyvere...

7.

- Egyszerűen nem folytathatják a kísérletsorozatot! Hatalmas hibát követtek el a maguk úgynevezett segítői, mikor minden tudásukat megosztották önnel! Sajnos már nem tudják megbánni tettüket, mert önök kipusztították őket, teljes kultúrájukat, művészetüket a teljes naprendszerükkel együtt!

Az intézet tárgyalótermében ültek. Legalábbis az emberek ültek, a fekete ruhás idegen nem volt hajlandó leülni. Bill K. úgy vélte, talán azért nem, mert teste erre alkalmatlan volt... A járása mindenestre nagyon bizonytalan benyomást keltett.

Bill K. nem igazán értette az idegent. Ahogy elnézte, tudóstársai is hasonlóképp vélekedtek... Fivérére nézett. Bár ikrek voltak, testvére sokkal megviseltebbnek tűnt. Haja ugyan neki is hosszú volt, és ősz, ám míg az egyes számú látó lesimítva, és varkocsba fonva hordta, addig Ő, az egyes számú metanauta, szabadon lengedezve hagyta. Azzal tetszelgett magának, hogy nagyobb bontja van, mint Einsteinnek volt anno.

- Már megbocsásson uram, de egy szavát sem értem, és még kevesebb bennem a hajlandóság, hogy elhiggyem!

Tom K. egyre idegesebb volt. Valami mély, baljós előérzet gyötörte, bár egyelőre nem tudta megfogalmazni. Az idegen azzal vádolta, hogy idegeneket mészároltak le, ami már alapfeltevések is nonszensz, hiszen eleddig egyetlen sikeres útjuk sem volt! Nyilván a célzó rendszerrel van a gond...

- Megpróbálok olyan egyszerűen elmagyarázni, hogy megértsék. - A fekete ruhás férfi most is ugyanabban a hangnemben beszélt, mint eddig; halk, határozott hangon, mely mégis úgy hangzott, mintha emelt hangon vitatkozna velük. - Nos... hány útjuk volt eddig? Hányszor indították be a Gépet?

- Azt hiszem... vagy két tucatszor. Tudja, mikor megkaptuk a szerkezet leírását, vele hihetetlen mennyiségű intelligens életet hordozó bolygó helyzetét is megkaptuk... De egyszer sem sikerült a megadott koordinátákra jutnunk, mindig becsúszott valami hiba. Mintha valami nem volna tökéletesen beállítva...

- Tévedés! Minden egyes célállomás virágzó civilizáció volt, a Galaktikus Föderáció legfejlettebb tagjai! De maguk, meg az ostoba gondolkozásuk végérvényesen eltüntette őket az univerzumból! Egyetlen elme sem kaphatott volna hatalmat a Gép felett! De maguk egy sor biztonsági protokollt vettek semmibe, mert egyszerűen fel sem fogták! Az emberi elme még túl fejletlen ahhoz, hogy teljes mértékben irányítani tudják. Ezért

voltak a szerkezetben eleve beépített biztonsági hangolók, melyek gondoskodtak volna arról, hogy legbelsőbb félelmük ne változtasson a valóságon... hogy csak annyi változás menjen végbe, amennyi feltétlenül szükséges a hajó térbeli áthelyeződéséhez. Ám maguk ezeket a biztonsági megoldásokat egyszerűen fel sem fogták, ezért helyettesítették saját elméleteikkel, miszerint a hajó legyen teljesen használója befolyása alatt. És mi a legnagyobb félelme a maguk fájának? Az, hogy mindezt csak képzeltek! Hogy valójában senki nincs odakinn, akivel felvehetnék a kapcsolatot! Sikerült azóta kommunikálni bármelyik civilizációval, akiket megpróbáltak felkeresni?

Tom K. úgy érezte, a lábujjaitól kezdve fokozatosan jéggé válik a teste. Valóban nem sikerült felvenni a kapcsolatot némely civilizáció képviselőivel, akikkel eddig minden simán ment... pedig a többiekkel gond nélkül folytatódott a kommunikáció. És valóban mindenkit az foglalkoztatott az intézetben, hogy vajon miért nem jártak eddig sikerrel egyszer sem... Mondhatjuk, hogy ettől féltek a legjobban. S a sikertelen kísérletek csak fokozták a félelmet... Meg hát ott van a nyomás az Elnök felől... ilyen feszültségben egyébként is nehéz dolgozni...

Bill K. rosszul lett. Valóban igaz volna? Igaz volna, hogy ő, és metanauta társai, pontosabban az ő félelmük a kudarcotlós pusztította ki civilizációk tucatjait? Az nem lehet igaz! Évtizedek óta fejleszti képességeit, ő volt az egyik első, aki sikeresen kommunikált az idegenekkel! Még fiatal korában, nem sokkal tinédzser-együttese felbomlása után kezdte érdekelni a spirituális valóság, s talán mert nyitott volt mindenre, a spirituális valóság hamarosan befogadta... az nem lehet, hogy érző, értelmes lények milliárdjainak pusztulásáért mégis ő a felelős!

Az óriás-loboncú férfi felpattant, és feldúlt lelkiállapotban kiviharzott a helyszégből. Ez azonban szinte fel sem tűnt senkinek, hiszen vesztett kiabálás, vitatkozás kezdődött, ahogy az asztal körül ülő tudósok, látók és metanauták próbálták eldönteni, ki, mikor, miben hibázott, meg hogy ez az egész mese, amit a fekete ruhás férfi előadott, az vajon mennyiben fedti a valóságot...

Tom K. meredten bámult maga elé. Pontosabban a férfit nézte, megpróbálva kalapja árnyékában fellelni annak tekintetét... Ki ez az ember? Honnan tud minderről? És ha ők, mármint az emberi faj egésze ilyen veszélyes, miért nem pusztítják el egyszer, s mindenkorra? Hisz láthatja, amit lát, hogy még ők, a kapcsolatért felelős intézet elméi is képesek egymást okolni helyett, hogy elfogadják hibáikat...

A fekete ruhás férfi őt nézte. Semeit bár nem látta, mégis biztosan érezte, hogy ezt teszi. És mintha elmosolyodott volna... majd megszólalt.

- Emberek! Nyugodjanak meg! Ha elfogadják, amit mondtam, akkor az én segítségemmel mindent rendbe tudnak hozni. A szerkezet ugyanis még annál is nagyobb hatalommal rendelkezik, mint amit az imént felvezettem. Nem is hiszem el, hogy erre eddig egyikőjük sem gondolt, pedig jó ideje van már az önök birtokában... de csak egy feltétellel segítek; mégpedig azzal, hogy mostantól csak a Galaktikus Föderáció valamely képviselője felügyeletével használhatják a Szerkezetet.

Mindaddig, míg a Föderáció úgy nem dönt, hogy szellemük túllépett a jelenkori fejletlenségén, s önálló bolygóként, valóban saját jogon beléphetnek a Föderációba.

8.

Bill K. egyenesen a startkamra felé sietett. Az nem lehet, hogy mindez igaz! A hajó a hibás! Rosszul lett bekalibrálva a koordinátarendszer! Vagy csak egyszerűen nem koncentráltak eléggé... Be kell bizonyítania magának, és a Világnak, hogy nem az ő hibája!

Véletlenszerűen kiválasztott egy célkoordinátát a legelső kapcsolatfelvételnél átadott halmazból, majd beindította a startfolyamatot. Ugyan az egészet nem úgy állították össze, hogy egy ember is elvégezhesse könnyedén a startot, ámde lehetlenné sem tették. Azért szoros volt; ahogy belépett a hajóba, az már zárt is le, a kamrából a rendszer kiszivattyúzta a levegőt, elérve a szükséges vákuumot, majd működésbe lépett az antigravitációs mező, mely a kamra közepére emelte a hajót.

- Rendben... semmi baj. Minden megy rendesen. Itt a bizonyíték, beszélünk egy idegennel. Tehát minden OK, valóban léteznek idegenek. Rendben. Itt vannak a koordináták. Koncentrálj. KONCENTRÁLJ! Nem jöhet közbe semmi.

Tán észre sem vette, hogy hangosan beszél. A start elkerülhetetlenül közeledett, a visszaszámlálás 10mp-nél tartott...

- De... mi van, ha az a férfi valójában nem is idegen? Mi van, ha ez egy amolyan titkos összeküvés? Mi van, ha valóban nincs odakinn senki, aki válaszolhatna?!

3... 2... 1... start.

9.

A teremben, ha lehet, még inkább felbolydult a hangulat. A tudósok, látók és metanauták egymás szavába vágva próbálták meggyőzni magukat és egymást, hogy ez az egyetlen lehetőség, meg kell ragadni, és hogy azonnal tájékoztatni kell az elnököt. Mikor úgy-ahogy lecsillapodtak, a fekete ruhás férfi újra megszólalt.

- Tehát... a Szerkezet valóságbefolyásoló hatalmáról... egyszerűen szólva, oda megy, ahová irányítója akarja. Ha a metanauta úgy dönt, képes utazni... az Időben. Egyszerűen visszaállítunk mindent az... Ó, a francba!

Hihetetlen dolog történt. A férfi száját olyan szavak hagyták el, melyeket a teremben ülők egyike sem értett, majd egy villanás vakított el mindenkit, s a következő másodpercben a férfi nem volt sehol. Pár pillanatig még mintha érezték is volna, hogy a valóság megnyúlik, mint valami gumiszalag, majd minden vissza lendül eredeti helyzetébe... vagy nem pont oda. Egy pillanatig minden jelenlévőnek két emléksora volt az utóbbi egy óráról... majd minden elcsendesedett. Ezek után már senki nem emlékezett arra, hogy mit is keresnek tulajdonképp a Tárgyalóban, mikor valójában egy újabb igen fontos, és minden valószínűség szerint ismételen kudarcba fulladó kísérletet kellene végrehajtaniuk... Tom K. halványan emlékezett egy fekete ruhás férfira, ahogy a startkamra közepén lebeg, de meg nem tudta volna

mondani, hogy ez mikor történt, vagy hogy nem álmodta-e az egészet. De hogy megdöbbentő élményben volt része, abban biztos volt.

10.

...Bill K. a semmi közepén lebegett. Megpróbált kikukkantani a 6 kerek ablakocská egyikén, de semerre nem látott semmit. Egy újabb sikertelen kísérlet, sóhajtotta, majd elmosolyodott. Bánja kánya, előbb-utóbb úgyis sikerül! Szinte megkönnyebbülten szállt ki a hajóból néhány perccel később, már újra a Földön. A vezérlőbe lépve öccse sietett elé.

- Most sem láttál semmit, igaz?

- Sajna nem, vénember.

- Ne szemtelenkedj kócos! Még csorbát szenved a tekintélyem!

- Ugyan már, tekintély! Ezek a pisisek egyenesen félnek tőled!

- Ha félnek, akkor legalább nem szemtelenkednek, meg fölölegesen nem zavarnak! Amit rólad sajna nem lehet elmondani.

- No és... mi lesz most? Egy újabb eredménytelen út...

- Tudod, hogy van... Ha már beleölték ennyi pénzt, moroghat az elnök, ahogy akar, úgysem állítják le a kísérletsorozatot. Addig engedik tenni a dolgunk, míg eredményeket nem produkálunk.

10+1

Hát így történt, hogy bebizonyosodott, az Ember valóban egyedül van az Univerzumban.

Anonymus R. Chynewa

Az UFO-k és a béka

Ugrik a zöld béka
A magas csillagokig
Egy csillagból tán
Fény csöppen alá
Ugrik fel a béka
Nyelvével elkapja
Szentjánosbogár

Ugrik a zöld béka
A gyémánt csillagokig
Egy csillagból tán
Fény szökken alá
Ugrik fel a béka
Nyelvével elkapja
A csészalj alját

Többet fel nem ugrik
Füstként száll egy csillagig
Az űrszeker alján
Örök lenyomat tán
Egy földi emlék
Mít az égi elmék
Ki nem találják már.

Kádi Péter

Kurgan és az ufók, avagy: az invázió elmarad

Szikrák pattogtak, az energia nyersen, szabadon vágta föl s alá. Egy alak állt a fénygubó közepén, széttárt karokkal, és szivacsként szívta magába a kékes folyamot. A környék megtelt fényvel és zajjal, a közeli transzformátorház túlterhelten felhördült, ahogy villámok csaptak bele, és leállt. Ezen kora esti órában, a környékbeli házakban szép sorban kihunytak a fények. A véget érő serkentés kaotikus fényei elhalványultak egy felülről jövő fénycsóvában, mely egyre széleseedett. Halk zümmögés hallatszott, ahogy egy diszkosz alakú tárgy ereszkedett le az égből. Kurgan érdeklődve nézett fel, már hallott az ufókról. Látta az újságok rossz minőségű képein a megzizzent „tanúkat”, de ez idáig nem vette komolyan az ügyet. A halandók új örültsége! Ez volt a véleménye. Úgy látszott, ezen változtatnia kell. Még kékesen izzott az alakja a befogadott hatalmas erőktől, amikor a tárgyon egy nyílás jelent meg. Egy pillantást vetett a legyőzöttre, a fej nélküli torzó úgy hevert ott, mint egy törött próbababa. Elvigyorodott. Kísértetjárás, áramkimaradás, titokzatos fények az égen... plusz egy fejetlen hulla. Csemege lesz a halandóknak. Amikor az ufó felé indult, eltöprengett azon, mennyire félősek mostanában a halandók. A hidegháború nevű kavarástól mindenki bepöccent, sokszor úgy viselkedve, mint egy ön és közveszélyes idióta. Persze az ő fajtájának ez kedvezett, miközben nagyítóval keresték az ellenséget mindenütt, ők nyugodtan gyilkolászhatták egymást. Egyszer ő is találkozott már orosz kémekkel. Szórakoztatta a fickó, ahogy megjátszotta az amerikaiánál is amerikaibbat. A párbeszédük azért is sikeredett olyan absztraktra, mert ő tudta, hogy amaz hol áll, a kém meg sejtett valamit, de nem volt biztos a dolgában, és próbálta kipuhatolni. Ha a hideg szópárbajukat valaki kihallgatta volna, az tuti egy életre szólóan üldözési mániássá válik. Végül elunva a játékot, orszul szólt hozzá. Élvezettel figyelte az ügynök megfakuló arcát. Futni hagyta tudván, hogy mint beépített ember, többé nem lesz biztos a dolgában, és előbb-utóbb hibázik. Nem sokkal a mai este előtt olvasta a szűkösen kiméricskelt hírt, mi szerint egy veszedelmes kém fogtak el. A rövid leírás stimmel. Az idegenek azért szálltak le ezen a helyen, mert felkeltette figyelmüket a két halhatatlan küzdélme közben cikázó energia-kisülések. Ezek még odafönről is jól látszottak. Persze nem tudták, mi is az igazán. Azonosítatlan erőforrások definiálták. Az eredeti programot megváltoztatva kezdték meg a leszállást. Előrs voltak. A kutatóútjuk végén meg kellett adniuk a jelet az inváziós csapatok előkészüléséhez. Az utolsó témájuk az a pszichózis volt, amivel az ún. hatalmi tömbök hiszterizáltak egymást. Azt kellett kivizsgálniuk, hogy a műveletek során mennyire tudják ezt az állapotot kihasználni. A leszállásukkor leálló áramszolgáltatásról azt hitték, hogy a primitív technológia zárlatos lett a hajójuktól. Az elapadt energiafolyamot sem kapcsolták össze azzal a magányos alakkal, aki feljük közeledett. Az eddigi felderítéseik során sosem találtak még halhatatlanokkal, ezért aztán Kurgan csupán egy balszerencsés báméskodónak hitték. Amikor ki-

léptek a hajójukból, Kurgan a szerepéből kissé kiesve, a száját tátva bámult rájuk. Még sose látott hozzájuk hasonlót. Nála jó méterrel magasabbak voltak, és a vakítóan fehér overallszerűségükben úgy festettek, mintha angyalok volnának. De persze nem volt szárnyuk, akkor azzal repülnének, nem ezzel a zümmögő izével. A karjukat valahogy nem természetesen tartották, mintha túl nehéz lenne, úgy lógott az oldaluk mellett. Fura hosszú fejük volt, amin a fejtető közepén a fakóvörös vagy hófehér sörény díszelgett. A szemük csupán egy csíknak látszott, ami azonban úgy csillogott, akár az üveg. A lények megtorpan-tak, és őt bámulták. Ő meg visszabámult rájuk. Épp azon töprengett, hogy üdvözölje, vagy a fenébe küldje őket, amikor a lények rálöttek. Az a lézer-szerű energia meg sem kottyant neki. Fura, apró csipéseknek érezte ezeket a találatokat. Még lüktetett benne a felgyorsult öserő, a lézer lepatogott róla, épp úgy, mintha csupán pingponglabdákkal hajigálták volna meg. Két ilyen fénycsík a pallosáról verődött vissza, akár a tükörről az ártatlan fénycsóva. Az idegenek az egyik ilyen visszaverődésből szenvedték el az első veszteségüket. Az úrhajó utasai úgy meglepődtek mindezen, hogy nem kaptak észbe, még akkor sem, midőn a Kurgan rájuk rontott. „Csak egy maradhat!” – üvöltötte megszokásból, és kaszabolni kezdte őket. Na erre aztán magukhoz tértek, megpróbáltak ismét rálőni, de a Kurgan olyan gyorsan mozgott, hogy egy impulzus sem talált. A jókora pallos vizont aratott, kékeszöld hálót szöve az idegenek köré. A kiömlő idegen vér halvány barnán világított. Az esti levegőben szétfröccsenve. Kurgan vidáman kurjongatva a még egyre kiömlő földönkívülieket ritkította eufórikusan, halált és borzasztó sebeket osztogatva. Leginkább valami szörnyű természeti csapásnak látszott, nem földi embernek. Ennek végül aztán meglett a hatása. A legalantasabb, állati pánik uralkodott el az idegeneken. Mégpedig pont az a fajta, amit vizsgálni akartak. Hiszen a kilőtt energiasugaraktól nem egyszerűen meghalnia kellett volna a földinek, hanem darabokra szakadni! Mégis sértetlen maradt, sőt ő gyilkolászta halomra őket. A túlélők méltóságon aluli, tumultuos jelenetek közepette visszavonultak a hajójukra. Kurgan még megpüfölte a burkolatot is, bár abban már nem tudott kárt okozni. Azért vidáman „kopogtatott” tovább. Közben mögötte az idegenek tetemei furán pezsegni és bugyborékolni kezdtek, hogy rövidesen nem maradjon más belőlük, mint egy halványkék, híguló nyálkafolt. Az ufó minden átmenet nélkül felröppent, és száguldani kezdett felfelé, az esti égen. Kurgan a hirtelen start hátrébb lökte, némi időbe telt, mire az egyensúlyát visszanyerte. Egy kicsit bámult a tovaröppenő ufo után, bosszankodva, hogy több ilyen izét nem tud már levágni. Miközben a tárgy apró ponttá zsugorodott odafenn, az eltűnő hullákat nézte. – Legalább nincs gond a temetésükkel! Holnap sok gondja lesz a hivatalosoknak ezzel a kuplerájjal! Hagy dolgozzanak meg a pénzükért! – gondolta, és felnevetett. A létező összes úrközi szabályt áthágó start miatt a környék radioaktívan elszeny-

nyeződött. Kurgan kirázta a hajából a nukleáris port, és töprengve bámult a kiürült éji égre. -Kik a bűdös francok voltak ezek? - Tette fel magának a költői kérdést.....

A megcsappant legénységű űrhajó e közben a rendszer síkjából meredek szögben lépett ki. A fedélzeten zaklatott volt a hangulat. Ez volt az eddigi legrövidebb, és egyben legrettenetesebb felderítő útjuk. A korábbi beszámolókból úgy látszott, a földiek sebezhető, törékeny lények, akiket könnyű lesz leigázni. Bár az akció illegálisnak ígérkezett, az űrközi jog szerint ugyanis tilos primitív lények civilizációját megtámadni, de a főparancsnok nagy reményeket fűzött hozzá. Ezek most semmivé váltak. Miközben a féreglyuk bejáratához közeledtek, két társuk még belehalt a Kurgantól kapott sebeibe. Egyikük a földi metallurgia sajátos vonásai okán fémmérgezésben hunyt el. A hajó parancsnoka törölte a rendszert a célpontok közül, egyúttal figyelmeztető jelzéssel látta el, ami a szabályzat értelmében tiltott öveztette tette azt. Csak remélni tudta, hogy a világtér elég nagy ahhoz, hogy soha többé ne kelljen még egy ilyen találkozást átélniük. Egy kissé abban is bízott, hogy a földiek nem tudnak majd kijutni a csillagok közé. Bár ezektől minden kitelik! Semmi, de semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy olyan lényekkel kelljen harcolnia, akiket nem lehet megölni! Az ilyesmit rossz mesének hitte, amin ifjúként jókat borzongott. Amikor belétek

a hipertérbe, már a jelentésén dolgozott, amellyel a főparancsnokot akarta meggyőzni. Remélte, hogy a felvételekkel elegendő lesz ahhoz, hogy lecsillapítsa a harci kedvet.....

...fuss el véle.....

Megjegyzés: A szerző az idegenek leírását nem az ujjából szopta, hanem egy 1967 november 24-én, Rio de Janeiro környékén történt megfigyelés beszámolóját használta fel, meglehetősen szabadosan, a saját fantáziájával dúsítva.....

Homoergaster

Sápszepesi úr különös kalandja

Sápszepesi Sámuel teljesen átlagos ember volt, ezért nem is értette, miért történtek vele oly különös dolgok. Sámuel egy cipőfűzőszorító-pöckökészítő gyár minőségellenőréként dolgozott, így hétköznapijai némileg unalmasan teltek. Reggelként korán kelt, megmosakodott, elkészítette és elfogyasztotta a reggelijét; egy nagy csésze teát, egy rántottát három tojásból, vöröshagymával és fehér paprikával. Ezután felöltözött, majd kerékpárjára ülve munkába indult. A gyár a város másik oldalán volt, így kellemes tempóban fél óra alatt ért be a munkahelyére. Itt átöltözött a munkaruhájába, s az ebédszünetig rendre leellenőrzött minden egyes cipőfűzőszorító-pöcköt. Az ebédet a gyár étkezdéjében fogyasztotta el a többi dolgozóval, miközben kellemesen elbeszélgettek a gyár és az élet dolgairól. Ebéd után visszatért komoly és felelősségteljes munkájához, aminek végeztével visszaöltözött az utcai ruhájába, felült a kerékpárjára és hazatekert. Otthon levetette utcai ruháit, felvette a kedvenc susogós, ezüst színű melegítőjét, kivett egy üveg sört a hűtőből és leült a TV előtt álló fotelbe. Estig a különböző csatornák között kapcsolgatott, s ha talált valami érdekeset, megnézte. Különösen a talk-show-kat és a híradókat kedvelte. A híradó megtekintése után megvacsorázott, megfürdött, majd aludni tért, reggel pedig kezdődött minden előlről.

Egyik nap különösen kimerítette a munka, és hazafelé is szembe fújt a szél, így kedvenc, ezüst színű susogós melegítőjében elnyomta az álom a

TV előtti fotelben. Egyszer csak arra ébredt, hogy valaki az orrát piszkálja. Sámuel értetlenül nézte az arcába bámuló különös fejet. Összeráncolta homlokát, majd így szólt: „No! Hátte meg miféle szerzet vagy?” Erre a különös fej eltávolodott és Sámuel előtt egy magas, nyúlánk alak bontakozott ki. Ekkor jobban megnézte, a látványtól némileg elbizonytalanodott. Egy ezüst színű, nagy fejű, nagy, pupilla és írisz nélküli szemű lény állt előtte. Csak ekkor tűnt fel neki, hogy nem otthon van. A következő kérdés fogalmazódott meg az agyában: „Hmmm... Biztosan csak álmodom.” Eközben további alakok jöttek, akik teljesen ugyanolyanok voltak, mint az első. Végül érkezett még egy, ám ő kisebb volt, és zöld színű, bár a teste és a feje arányai megegyeztek az ezüst színűekkel. Sámuel fejében megszólalt egy hang: „Üdvözlök! Xune vagyok. Azért hoztunk magunkkal, mert szükségünk van a tapasztalatodra.”

Sámuel elgondolkodott, vajon milyen tapasztalata van, amivel segíthet ezeknek az idegeneknek. Mást sem csinált eddig életében, mint a cipőfűzőszorító-pöckök gyárban dolgozott a különböző részlegeken, egyre feljebb és feljebb jutva. Így nagy tapasztalata van a cipőfűzőszorító-pöckök gyártásában és minőség-ellenőrzésében, másban viszont nem igazán jeleskedik. A hang ismét megszólalt a fejében: „Hamarosan mindent megéretsz.” Egyelőre ennyiben maradtak.

Az idegenek megengedték Sámuelnek, hogy körülnézzen az űrhajójukon. Hiszen, mint

időközben kiderült, már nem a Földön volt az otthonában, hanem az idegenek hajóján, útban a Hold felé. Megmutatták neki a távolodó Földet és a közeledő Holdat is. Sámuel csak ámult és bámult, hisz nem volt ő az ilyesmihez hozzászokva. Megkérdezte idegenvezetőjétől, hogy mi dolguk van a Holdon, de az csak annyit mondott, kiderül, ha odaérnek. Hamarosan megérkeztek a Hold túloldalára, amely a Földről sosem látszik, és leszálltak egy kivilágított bázison. Sámuel kitessékelték az űrhajóból, amit így kívülről is jól szemügyre tudott venni. Lapos, diszkosz alakja volt, ám, ha oldalról nézte, inkább egy szivarra hasonlított.

Bevezették a bázisra, ahol Sámuel meglepetéssel tapasztalta, hogy az eddig látott idegenek mellett emberek is jönnek-mennek. Feltűnt neki, hogy az emberek katonai ruhát viselnek, ám lábukon csak strandpapucs van. Egy raktárhelyiségbe vezették, amely telis-telei volt nagy, fémből készült, feketére festett cipőfűzőszorító-pöckökkel. A kicsi, zöld színű idegen így szólt: *„Valami baj van ezekkel a cipőfűzőszorító-pöckökkel. Egyet sem tudunk ráerősíteni a cipőfűzőkre, így a katonák nem tudják használni a bakancsaikat. Kérlek, vizsgálj meg őket, és derítsd ki, mi lehet a baj.”*

Sámuel kézbe vett egy cipőfűzőszorító-pöcköt és alaposan megvizsgálta, majd letette. Még egyszer körülnézett a raktárban, majd megszólalt: *„Kellene egy kis idő.”* *„Természetesen!”* - válaszolta a kicsi, zöld idegen. - *„A lényeg csak az, hogy jöjj rá a baj okára, bármennyi időbe kerül is.”* Sámuel odament az egyik polchoz, leemelt egy teli dobozt, egy kisebb asztalhoz vitte, leült az asztal alól kihúzott székre, és egyenként elkezdte megvizsgálni a dobozban található cipőfűzőszorító-pöcköket. Amelyekkel végzett, egy másik, üres dobozba rakta. Amikor már átvizsgálta a doboz tartalmát, kért néhány szerszámot, és újra átvizsgálta a már megvizsgált cipőfűzőszorító-pöcköket.

Éppen végzett, s rá is jött, hol a hiba, amikor egyszer csak megrázkódott az épület, por és törmelék borított be mindent és mindenkit a raktárban. *„Mi volt ez?”* - kérdezte az ott ácsorgó idegenektől. *„Bizonyára az amerikaiak támadtak meg ismét. Időnként előfordul.”* - mondta egyikük. *„Az USA-nak már ilyen fejlett technológiája van?”* - lepődött meg Sámuel. *„Dehogyan!”* - jött a dorgáló válasz. - *„Ezek a Marsról jött amerikaiak! Miután az oroszok elfoglalták a Vénuszt, az USA-nak is kellett egy bolygó. Először mindketten a Holdat akarták, de miután rájöttek, hogy mi már itt vagyunk, és meg is tudjuk védeni magunkat, a két legközelebbi planétát célozták meg.”*

Sámuel elgondolkodott, majd a következőt kérdezte: *„Mióta vagytok itt?”* A kicsi zöld idegen válaszolt: *„Hamarabb itt voltunk, mint ahogy az ember kialakult.”* - Sámuel értetlen képet vágott, majd ismét kérdezett: *„És a katonák, akinek a bakancs kell? Ők mióta vannak itt?”* A kicsi zöld idegen elgondolkodni látszott: *„Hmmm... Jah! Ők a Földi időszámítás szerint úgy 1943 óta. Volt valami összetűzésük ott lent, ám akkor már érezték, hogy számukra nem lesz jó vége. Ekkor keresett fel minket a vezérük, aki nagyon szimpatikusnak tűnt, és megegyeztünk, hogy segítünk*

nekik ide eljutni. Addigra már maguk is elég jól álltak a különböző repülő szerkezetekkel, ám volt néhány alapvető probléma, amit mi sikeresen megoldottunk.”

Sámuel elképedve hallgatta a beszámolót. Nem tudta, hogy most mitévő legyen. Végül úgy döntött, túlteszi magát a hallottakon, hiszen úgyszólván csak álmodik. *„Rájöttem, mi a baj a cipőfűzőszorító-pöckökkel.”* - mondta. *„Belül is be vannak festve, így hiába nyomjátok a lehető legerősebben rá a cipőfűzőkre, minduntalan lecsúsznak. Alakítsátok át úgy a gyártógépet, hogy belül ne fesse be a cipőfűzőszorító-pöcköket.”* A kicsi zöld idegen és a többi ezüst színű is elégedetten bólogatott. *„Ez igen! Tudtuk, hogy te tudsz nekünk segíteni! Máris intézkedünk, gyere utánunk!”* Sámuel utánuk eredt, és elvezették őt a gyártósorig, ahol ismét el kellett mondania a gépmesternek, mi is a baj a cipőfűzőszorító-pöckökkel. A gépmester mintha elmosolyodott volna, odament egy különös szerkezethez, amely a gép oldalán volt, néhány percig dolgozott rajta, majd beindította a gyártást. Sámuel odavezették a gép egyik végéhez, ahol az már dobálta ki magából a cipőfűzőszorító-pöcköket. Sámuel belemarkolt, és jól szemügyre vette az újonnan elkészült darabokat. *„Igen, ez már jó lesz.”* - mondta. - *„Próbáljuk ki!”*

Egy újabb helyiségbe vezették, ahol egy másik gép állt. Ebbe beleöntöttek egy egész doboznyi cipőfűzőszorító-pöcköt, majd a másik végére vezették Sámuel, ahol a gép már adta is ki a kész cipőfűzőket. A kicsi zöld idegen belemarkolt a cipőfűzőkbe, és az egyikről teljes erejéből húzni kezdte a rászorított pöcköt, ám az meg sem moccant. Jól láthatóan elvigyorodott, és mindegyik kivett cipőfűzővel hasonlóképpen járt el. Végül visszatette a kezében tartott cipőfűzőket a gép alatt álló dobozba, majd kezet nyújtott Sámuelnek, aki elfogadta az idegen jobbját. Sámuel ekkor jött csak rá, hogy milyen éhes. Az idegenek összerendeztek a különös, morgó hang hallatán, ám hamar rájöttek, honnan jön, így elvezették Sámuel az étkezdébe, ahol jó nagy adag és igen finom étellel kínálták meg. Sámuel természetesen elfogadta, és jóízűen elfogyasztotta.

Ezt követően egy lifthez vezették, amely a bázis gyomrába, a Hold felszíne alá vezetett. Itt találkozott a vezérrel, aki már láthatólag nagyon örült, hogy végre sarokba dobhatta strandpapucsát, és büszkén hordhatja acélbetétes bakancsát. Sámuel kapott egy szép kítüntetést, amely állítólag jó szerencsét és halhatatlanságot biztosít viselőjének. Ezután elbúcsúzott a vezértől, majd az idegenek visszavezették az űrhajóhoz, amivel hazafuvarozták.

Sámuel kimerülten ébredt a TV előtti fotelben, s azt tapasztalta, hogy vége az adásnak. Ránézett az órára, amely reggel hatot mutatott. *„El fogok késni.”* - szólalt meg fennhangon. Gyorsan felöltözött, felpattant a kerékpárjára, és keresztülszivített a városon, amiben a hátszél is segítette. Szerencsére épp odaért a szokásos időben, így rendben elkezdhette felelősségteljes munkáját. Csak halványan emlékezett az álmára, de egész nap valami különös érzés gyötörte. Amikor hazaért, és átöltözött kedvenc, ezüst színű susogós melegítőjébe, keze beleakadt valamibe a szíve fölött. Odanézett, s meglátta az álmában kapott kítüntetést...

Jimmy Cartwright

PISTA BÁCSI ÉS AZ UFO-K

Egy napon Pista bácsi estefelé bekapcsolta a televíziót. Eppen egy érdekes filmet tűztek műsorra. A film az USA-ban játszódott, az UFO-k által végrehajtott emberrablásokról szólt. Pista bácsi nagy érdeklődéssel nézte végig a filmet, a téma új volt neki, mivel sohasem foglalkozott természetfölötti jelenségekkel, azaz olyan eseményekkel, amelyeket a tudomány (Pista bácsi számára a NAGYBETŰS TUDOMÁNY) mai állása szerint nem tudunk megmagyarázni. A film után egy rövid vitaműsorban természettudósok és ufológusok vitatták meg az adott problémakört. Pista bácsi számára nem derült ki egyértelműen, hogy léteznek-e UFO-k, avagy nem. Így az aznap látott műsor után kétségekkel telten tért nyugovóra.

Az elkövetkező napokban Pista bácsi keményen dolgozott a gyárban, így nem volt ideje arra, hogy visszagondoljon az említett filmre. Egy pénteki napon viszont, amikor is kevesebb volt a munka az üzemben, Pista bácsi szabadnapot vett ki, és elment a helyi könyvtárba. Itt UFO-kutatással kapcsolatos könyvek után érdeklődött, de sajnos csak néhány régebbi könyvet kapott, amelyek teljességgel elutasítón nyilatkoztak az UFO-k létéről. A könyvtáros azt tanácsolta Pista bácsinak, hogy először olvassa el a kapott műveket, és ha továbbra is érdeklődik a téma iránt, esetleg az UFO-król pozitívan nyilatkozó könyveket szeretne olvasni, akkor keresse fel a város központjában található könyvesboltot.

Pista bácsi megköszönte a segítséget, és hazament. A pénteki nap és a hétvége a szokásos kiskerti teendők elvégzése után olvasással telt el. Pista bácsi mást várt a kapott könyvektől, de a könyvtáros figyelmeztetése után nem volt olyan nagy a csalódás. Ezért hétfőn, miután befejezte a munkát, visszavitte a könyveket a könyvtárba, majd a könyvesbolt felé vette az irányt. A könyvesboltban dolgozó hölgy igen kedvesen fogadta, és ajánlott Pista bácsinak néhány könyvet, melyek az UFO-témában alpműnek számítanak. Pista bácsi először is elhűlt az ajánlaton, de győzött a kíváncsiság: megvásárolta az ajánlott írásokat, ezután pedig hazakerekedett.

Az elkövetkező napok ismét munkával teltek, de Pista bácsi minden estéjét olvasással töltötte. A munkahelyen fel is tűnt a munkatársainak, hogy Pista bácsi igen fáradt, érdeklődő kérdéseikre Pista bácsi csak annyit mondott:

„Az UFO-król olvasok néhány igen érdekfeszítő könyvet!”

Erre általában zavart hümmögés volt a válasz. Pista bácsit eddig világosan gondolkodó, racionális embernek ismerték, s lám, most ilyen áltudományos dolgokkal foglalkozik! Mivel tisztelték Pista bácsit, ezért nem gúnyolták ki, mindössze nevetéssel jutalmazták eme új hóbortját. Így telt el a következő hét is, ezalatt Pista bácsi elolvasta a megvásárolt könyveket, s ezután az éjszakákat ismét alvással töltötte, mint azelőtt mindig. Hosszú ideig nem is történt semmi különös, míg egy nap...

Pista bácsi igen régóta dolgozott a gyárban, de általában nappali műszakban. A kérdéses napon viszont egyik munkatársát kellett helyettesítenie, mégpedig éjszakai műszakban. Leszállt az éj, s a munka a megszokott mederben folyt. Egyszer az egyik dolgozó kísértalt a gyárudvarra, hogy szívjon egy kis friss levegőt. Rövid idő múlva izgatottan futott vissza, és felkiáltott:

„Gyertek, ezt látnotok kell!”

Pista bácsi és munkatársai nem tudták, hogy miről van szó, de rájuk is átragadt az izgatott hangulat, és kirohantak a gyárudvarra. Felnéztek az égre, és meglátták az UFO-t! Ott szárnyalt a magasban, fénylőn, nem adott ki semmilyen hangot, egyszerűen csodálatos látvány volt. Pista bácsi elragadtatottan mondta:

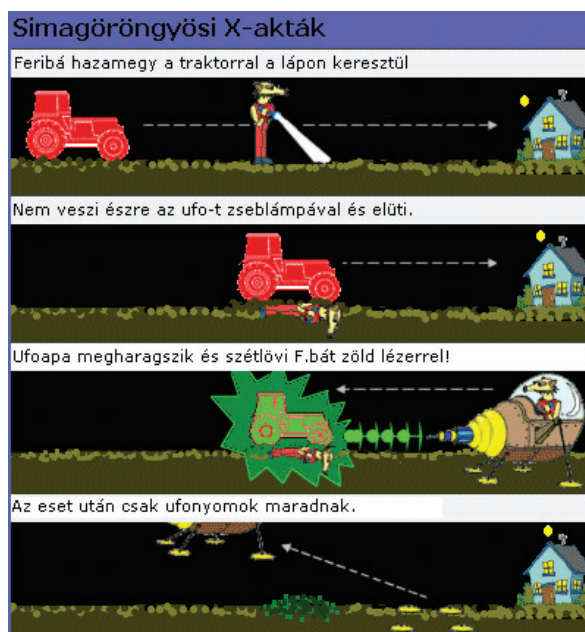
„Hát mégis igaz!”

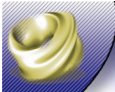
A munkatársak ekkor már nem nevettek Pista bácsin, hanem elbűvölten figyelték a nem mindennapi jelenséget. Néhány perc múlva eltűnt az UFO az égboltról, a dolgozók pedig visszatértek munkájukhoz, de az esetet másnapig sem tudták feldolgozni magukban.

Az esemény még napokig beszédtema volt a gyárban. A gyár többi alkalmazottja, azaz akik nem dolgoztak aznap este, érdeklődéssel hallgatta a szemtanúk elbeszélését.

Az eset után néhány nappal megjelent egy cikk a helyi újságban, *„Nem UFO volt!”* címmel. Mivel a jelenséget sokan látták aznap, nem csak Pista bácsi és kollégái, hanem más emberek is, ezért izgatott volt a hangulat a városban, ezért a helyi lap közölte a hivatalos véleményt, miszerint a szemtanúk egy repülőgépet láttak. A többség valóban meg is nyugodott a cikk elolvasása után, de Pista bácsi tudta, mi az igazság...

Kapitány

Egy incidens, két találás...

Whitley Striber: Majestic---Roswell

Az 1990-es évekig nem is hallottam a Roswell-esetről. Nem csak erről, de gyakorlatilag az ufók és különös esetek gyűjtőnévű, más a valóság jellegű megközelítésekről sem. Bevallom, hogy a 80-as években megjelenő „Titkok könyvét” is csak utólag olvastam. A furcsaságok tárháza sokáig csak a könyvtárból kiköcsönzött Galaktika 22-23 volt. Ezeket a számokat ennek a témának szentelték, persze „szkeptikus” szempontból. Persze nem voltam annyira naiv, hogy azt gondoljam: „az úgy bagatell”. Már csak azért sem, mert volt egy furcsa élményem, valamikor '80 körül, szilveszter napján. A szobám negyedik emeleti ablakából nézelődtem. Bámészkodtam, szépek voltak a szélfúttá felhők. Annál furcsább jelenséget figyeltem meg, amikor észrevettem, hogy egy felhőpamacs megállt. Körülötte száguldottak a gomolygó vízpárák, ez ácsorgott... és növekedett. Hamarosan óriásivá vált, és szabályos korongformát öltött, felül kidomborodással. Döbbenet, lenyűgözve bámultam a különös felhőt, egészen addig, míg hirtelen szét nem oszlott a forma. Mintha az a valami, ami eddig maga köré gyűjtve, egyben tartotta a felhőket, hirtelen elment volna onnan. Amikor anyámnak elmeséltem kinn a konyhában, mit láttam, hitte is, meg nem is...

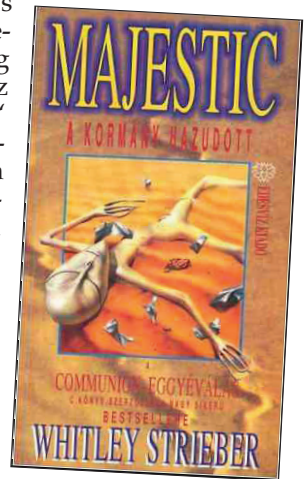
Whitley Striber: Majestic

A roswelli eset nem azért vált a kedvenc vesszőből font játékvámmá, mert '89 után több jó oknyomozó könyvet olvastam róla, és láttam Déri műsorában, a Nulladik típusú találkozásokban izgi filmes elemzéseket. Persze ezért is, hiszen ez az újkori UFO-láz kezdete, és az embert mindig érdekli egy kezdet. Roswell azért vált bennem is kiindulóponttá, mert 1991-ben megvettem és olvastam Whitley Striber: Majestic c. könyvét. A művet Striber a 70-es évek végén írhatta, a magyarázat az 1978-as kiadás alapján történt. Amikor a Majesticet megírta, Roswell még nyugaton is nagyobb tabu lehetett. Ezt azért gondolom, mert a történet mára jól ismert szereplőinek neveit megváltoztatta, és az akkor még fikatív jövőbe, 1989-be helyezte a regénye cselekményét. Ez a cselekmény egy keret, egy újságíró beszélgetett egy haldokló vénemberrel. Ez az öregember, amikor még ifjú volt, irányította a roswelli incidens eltitkolását. A stílusa olyan szuggesztív - sokszor első szám első személy - hogy elakadó lélegzettel faltam a sorokat. Hatására átéltem néhány szorongásos éjszakát, pedig zombi és Alien-filmeken edződtem. Ez azonban nem egyszerűen háborzongató volt, hanem első ízben vetett fel bennem kérdőjeleket a körülöttem lévő ún. valósággal kapcsolatban. Életemben első ízben éreztem úgy - később még többször is - hogy egy mély szakadékba hullottam. Hirtelen feléledt bennem a vágy, és élni kezdtem természetes, sokszor emlegetett jogommal: kételkedni kezdtem. A történet maga iszonyatos, művészi erővel megragadott,

időnként klausztrófóbiás látomás az eltitkolás mechanizmusáról. Mégpedig azt is bemutatva, hogy az amúgy gögös, - „győztes” - államhivatalnokok maguk is az idegenek dróton rángatott bábui. Elsősorban Wilfred Stone az, a titkosszolgálat, akkoriban még CIG embere. Miközben a roncsokat és holttesteket szabályosan ellopja a légierőtől, rettegésben él, mert az idegenek folyamatosan zaklatják. Mégpedig gyermekkorra óta. Jellemző, hogy amikor nagy arccal elindul, hogy átvegye az irányítást Roswellben, a repülőn is meglátogatják. Egyszer fölriad, hogy kék fény árad be az ablakon. Aztán jóval később ismét felébred, fejfájással, és a jobb füle mögött egy pókcsípésre emlékeztető duzzanattal. Ez jellemző tünete az idegenekkel való találkának. Ilyen még többször történik vele, pl. a sivatagban, amikor egy később eltűntnek nyilvánított ór fejeéről lekapja a sapkát, mikor ellebeg felette. Máskor meg egy lopott idegen hullával száguld az éjszakában, émelegve a büztől, és ekkor autóstól kapják el. Nem emlékszik, de kénytelen hinni benne, mert az őt üldöző seriff, aki másokkal együtt látta a kocsiját előbukkanni egy ufóból, eléggé valós. Az eseményekben előrehaladva egyre mélyebbre merülünk a háborús pszichózisban szenvedő vezérkar fullasztó világába. A többségük csupán báb, épp úgy, ahogyan Stone is. Minden fondorlatuk, hazugságuk hiábavaló lenne, ha az idegenek nem hagynák, hogy ezt tegyék. Bizony, ez egy teszt, amin az emberiség az USA kormányának vezetésével elbukik. Az ún. roncs és a testek sosem repültek, sosem éltek. Kellékek voltak csupán, amiket odaraktak, hogy tanulmányozzák a reakciónkat. Csúfosan megbuktunk, „hála” Wilfred Stone-nak és a főnökeinek. Striber stílusa szuggesztív, a fordítás szuper, így a könyv egy kézhez nőtt, intenzív olvasmányélménnyé válik. A szerző, művét egy ismeretlen hős, Jesse A. Marcell emlékének ajánlja...

Roswell

Jeremy Kagan filmje már a 90-es években, tehát jóval később készült, mint Striber műve, így aztán mindenki a valódi néven van nevezve. Főhőse nem egy kormányügynök, hanem maga Marcell őrnagy, az 509-es légi hadosztály elhárítótisztje. Szuper mellékszerepben feltűnik az Apokalipszis most főszereplője, Martin Sheen, egy névtelen informátor szerepében, aki lehet, hogy dezinformátor. A filmben az átellenes oldalról, Marcell őrnagy - aki parancsra bohócot csinált magából - és családja szemszögéből látjuk az eseményeket. A kiváló tiszt élete alkonyán még egyszer, utoljára megpróbálja megtudni az igazat, ezért egykori

csapatársaival találkozva, kérdezősködik. Feltűnnek a színen egykori közkatonák, a seriff, a helyi rádió volt munkatársai és egy temetkezési vállalkozó. Mind elmondják a maguk történetét, ahogy ők látták, és Marcell egyre többet akar. Nincs sok neki hátra, nem akar tudatlanul meghalni. A kelletlen, óvatos tanúvallomások nyomán egy grandiózus történet körvonalazódik. Az egykori katona maga is tudja, hogy amit azon a mezőn talált, az nem légkörzsonda volt. Az ezt kiégszítő beszámoló a roncsok begyűjtéséről, a második helyszínről, a testekről, ugyanazt a világot mutatják, amit Wil Stone sztorija, csak „alulnézet”-ből. Persze a filmben feltűnnek a „szkeptikusok” is, az egyikük száraz, bennfentes és rideg stílusban kioktatja a veteránokat, amint azok Marcellnek mesélnek. Alighanem ő még mindig a kormány embere. Martin Sheen végig a háttérben figyel, hogy az események finisében valósággal letemesse az egykori tisztet fantasztikusabbnál fantasztikusabb esetekkel. Végül afféle kegyelem-döfésként azt tanácsolja Marcellnek, hogy ne higgyen el semmit. Amikor az erre kifakad, hogy csak a bolondját járatta vele, a névtelen ember felvilágosítja, hogy nincs bizonyíték a kezében. E cikkben csak két kedvenc jelenetemet szeretném kiemelni. Az első, midőn az őrnagy és egy Sherman nevű Pentagon-megbízott útban a roncsmező felé megállnak éjszakára a farmer házában. Itt megmutat nekik egy nagyobb darabot, amit behozott a pusztából.

Miközben nézegetik, és az őrnagy megemeli a nagyon könnyű roncsot, a háttérben egy bagoly tűnik fel. A valódi szemtanúk beszámolójában visszatérő elem, hogy egy nagy baglyot látnak. Ez a tünet jellemző amnéziás behelyettesítés az idegenekkel találkozónál. A másik ilyen állat a szarvas szokott lenni. A jelenetben a bagoly meredten bámulja őket...

Brazel, a farmer akinek a földjén a roncsok hevernek, élő rádióadásban vonja vissza a korábbi „szenzációs” bejelentését. Az előzményben a nyílt utcáról rabolja el az katonai rendészet, majd egy sötét helyen tartják fogva. A gazdálkodó tiltako-

zik és fenyegetőzik. Amikor azt bizonygatják neki, hogy amit látott, az egy légkörzsonda volt, ő ironikusan visszakérdez: És mióta fenyegetik országunk biztonságát a légkörzondák? A furkó vállató erre nem tud értelmesen válaszolni.

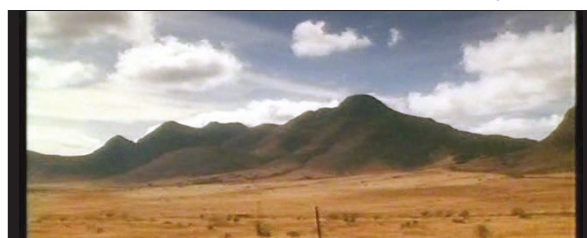

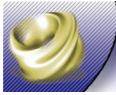
Segélykérőn néz a félhomályban ácsorgó, szótlan, sötét öltönyös alakra, aki nyilvánvalóan egy Man in Black. De ez a figura nem olyan vicces, mint Will Smith vagy Tommy Lee Jones. Egyáltalán nem az, inkább baljós. Végül is Brazelt korrumpálják 3000 dollárral (egy ufóért járó jutalom), ezután megy el a rádióba. Az adás után a riporter megkérdi tőle: mi az igazság? Mire Brazel: Mindenki a kis zöld emberkékről beszél... hát nem zöldek... Ezzel a vadonatúj teherautójába ül, és elhajt.

A film zárójelenetében Marcell és a fia ott állnak az egykori helyszínen. Semmi sem utal rá, hogy ott bármi különös történt volna. Tudja, hogy a névtelen embernek igaza van. Nincs bizonyítéka. Elliot Goldenthal zenéje torokszorító, egyben reménykeltő. Az igazság, előbb-vagy utóbb, mindig kiderül...

Homoergaster

Miért vagyok itt?...

Hogy miért vagyok itt?

Ezt a kérdést már sokan feltették. Ugyan nem személyesen nekem, ám tudatlanságuk folytán tudatlanul, valójában mégis felém címezve. Nem tudták, nem tudhatták, hogy amit látnak, látni vélnek, az én vagyok. Mondhatnám, hogy megtestesülése vagyok mindannak, miben hisznek, vagy hinnének, már az ősidők óta... de ez csak részben volna igaz.

A tény mindenesetre tény marad. Isten, mint olyan, nem létezik. Vagy ha létezett is egykor, nem akkor, és nem abban a formában, ahogy Ők gondolják. Ugyanúgy igaz ez az Evolúcióra is, az Emberiség másik nagy hittételére, Dogmájára. Az egyes élőlények nem egymásból fejlődtek ki. Nonszensz! Vagy ha mégis, hát nem ezen a bolygón... S hogy mindezt honnan tudom? Egyszerű.

Én voltam.

Szimpla feladat, egyszemélyes küldetés. Akkoriban, eonokkal ezelőtt, az Univerzum még fiatal volt. A mi feladatunk volt, hogy elterjesszük az Életet. Järművem, mely bár legalább olyan meszsze volt attól, amit a ma embere űrhajónak nevez, vagy gondol, mint az első taliga az első műholdtól, azért mégis annak nevezném, tartalmazta egy átlagos működő bolygó ökoszisztémáját, a Flórát, Faunát. Azzal a céllal érkeztem, hogy egy újabb bolygószellem kapja meg az esélyt arra, hogy civilizációt nevelhessen.

Eleinte minden rendesen ment. Kozmikus szemmel nézve néhány pillanat alatt életre kelt a planéta, s vad burjánzásnak indult. Apróbb beavatkozások sora után kialakult az intelligens Élet, majd megjelentek a különböző kultúrák... már nem volt több dolgom. Tovább kellett volna indulnom. Ám valami történt, s ami megfogott, nem engedte többé, hogy elmenjek. Valami, ami a mi kultúránkból teljesen kiveszett.

Ha az időtől független élőlény vagy, hajlamos vagy rá, hogy személytelenné válj, s egy fajt ne egyedenként érzékelj, hanem kontinensenként, korszakonként. Talán ez volt az, ami független egyedekké alakított minket, s érzelmeinket az előző fejlettségi fokon hagytuk... ám azok megtaláltak. Sokszor eltöprengetem, talán más is járt így közülünk? Vagy... mondhatom egyáltalán ezt így többé? Talán nem is vagyok már közülük való?

Kapcsolatokat építettem, szándékosságom nélkül. Atlantisz... gyönyörű hely volt. Én barátaimnak tartottam őket, ők talán istenként gondoltak rám... Próbáltam segíteni, de birodalmuk elsüllyedt. Tudtam mi lesz, hisz láttam, ám erre nem terjedt ki hatalmam. De Ott történt.

A Zene.

Nem tudtam, s az óta sem tudom, Nekünk volt-e valaha valami ehhez hasonlónk. Hisz céltalan, s nem szolgál mást, mint önnön boldogságunkat... de megfogott, s többé nem eresztett. Ott voltam

mindenhol, ahol a muzsika felbukkant, vagy új irányt vett. E bolygón érdekes módon a zene sokkal fontosabb szerepet tölt be, mint az addig látottakon. Ha valami fontos történt, akár történelmi, akár politikai szinten, az megmutatkozott a Zenében. Ott voltam a maják civilizációjában, de ott-hon voltam az inkák birodalmában is. A druidák földjén, mint Egyiptomban... Vagy akár Jeruzsálemben.

És a Zene mindent megváltoztatott. Már korszakkal ezelőtt tovább kellett volna utaznom, ám mégsem tehettem. A Muzsika rabja lettem. Egyszerűen megrészegít... mint egynémely földlakót az alkohol. Akár a járművemem repkedve a bolygó körül, akár köztük sétálva észrevétlen... ha valahol felcsendül a dal, bármi megtörténhet.

De nem csak én reagáltam ily' örült módon a zenére; a hajóm is. Bizonyos fantasztikus akkordok hatására elrepült a bolygó légkörében maradvány, és érzelemhullámokat lövellt szerte... Már tudtam, végérvényesen egyévé váltunk; én, a hajóm és e világ összes lakója. Akkor döbbsentem erre rá először igazán, mikor tudatosult bennem, hogy a hajóm által generált hullámok olyan jeleket hagytak a bolygó felszínén, melyeket a lakók égi kinyilatkoztatásoknak véltek... Bizonyítéknak a „földönkívüli életre”.

Többé nem szabadulhattam. Ám ha logikusan próbálnám megfogalmazni, érdekes módon, nem is akartam. Kezdtém úgy érezni, magam váltam a bolygószellemmé. S valóban, hiába próbáltam kapcsolatba lépni Vele, nem sikerült.

Megrémültem. Talán én öltem meg? A Tér, az Idő megtorpant egy pillanatra, majd visszalendült. Pörgettem a napokat, a heteket, az évtizedeket visszafelé, hátha megtalálom a pillanatot, amikor a bolygószellem még él. Nem sikerült. Azt találtam, hogy valamit úgy sikerült átalakítanom, hogy mindig is én voltam a bolygószellem... Megpróbáltam a dolgokon változtatni, csak próbaképp. Sikerült; a náci birodalom sosem született meg. Elég volt egy apró változtatás. Csak a magukat amerikaiak mondó népet kellett belekevernem, s a dolgok gyökeres változáson mentek át...

Elhatároztam, nem hagyom, hogy elpusztítsák egymást akarva-akaratlan. De nem tudok mindig mindent megoldani, elsimítani; erre még én is képtelen vagyok. Csak abban tudok segíteni, amiről tudomást szerzek.

Nem tudom, meddig maradok / maradhatok / kell maradnom, de addig mindent meg teszek a lakók boldogsága érdekében. Nevezzenek bár Gaia-nak, Ré-nek, Jehovának, Allahnak, Buddhának, földszellemnek, UFO-nak vagy akár Sorsnak, amíg tehetem, és amikor tehetem, ott leszek nekik. Én és a Muzsika.

Anonymus R. Chynewa

A medve (Kurgan története) IV.

I.E. 258,

Kamarína városától délre, egy horpaszban

Calpurnius Flamma parancsnok fáradt tekintete a katonáit fürkészte. A színe-java, alig háromszázan. Kipróbált, kemény harcosok. Szinte mindannyian sebesültek, mégis szilárdan állnak a helyükön a jelére várva. Semmi esélyük, a punok katlanba szorították őket. Fegyelmestetten készülődtek a végső harcra. Megadásról szó sem lehet. Maga elé meredt a földre, és felkészült a halálra. Marshoz fohászzkodott, Juppiter Lapishoz, az ősökhez. Gondolatban búcsúzott Rómától, a barátaitól, a családjától. Kihúzta magát és a kardja után nyúlt. Ott volt mellette a földbe szúrva. Alvadt vér szennyezte, néhány csorbulás volt rajta. Az arca elé emelte az elhomályosult fémet, és vizsgálgatta. Mint egy botcsinálta jós, próbálta kitalálni belőle a jövőt. Míg a parancsnok a fegyverét nézegette, az egyik katonáját egészen más foglalkoztatta. Különbözött a többiektől, bár erről eddig neki magának sem volt fogalma. Külsőre ugyanolyannak tűnt, mint a társai, de belül sokkal

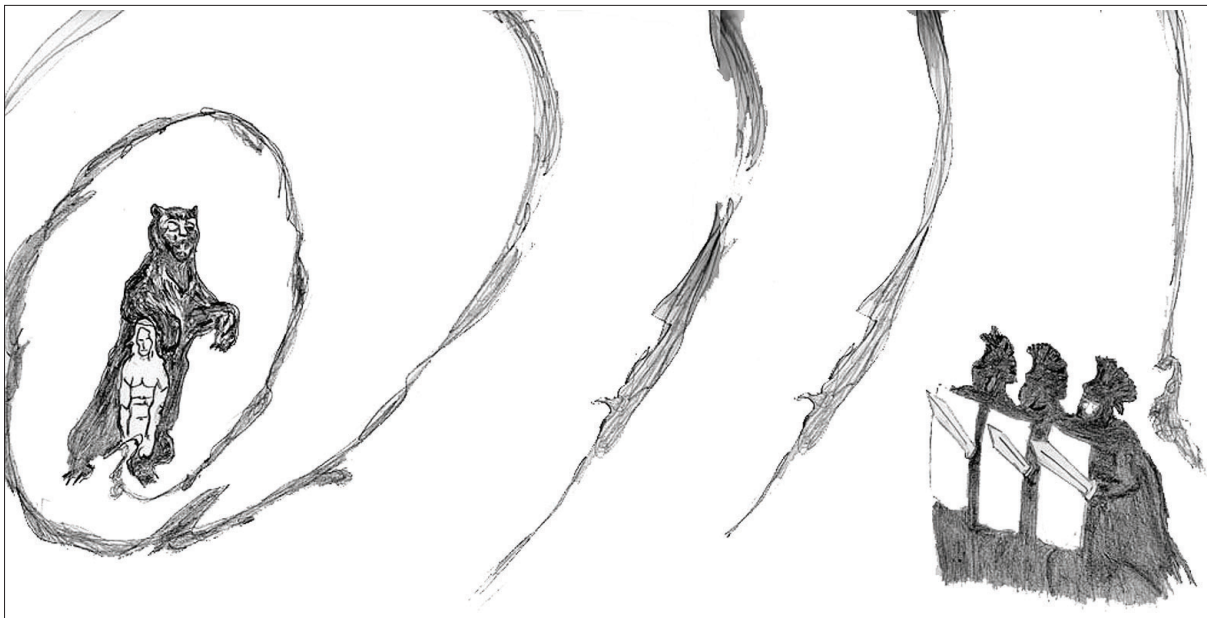
gyat érzett, hogy megölje, azt a sötét figurát, gyűlölte. Le akarta fejezni, hogy övé legyen a... mi is? Nem tudta, csak a sötét dühöt érezte.

- Megöllek! - ígerte magában az alaknak. Az üzent neki valamit az őket összekötő láthatatlan fonálon, amit így értelmezett:

- Ne késlekedj! - Érezte, ő meg amaz hasonlóak, és meg kell küzdeniük egymással. Csak egyikük mehet el innen élve. Már nem érdekelt a csata kimenetele sem. fontosabb dolga akadt, bár ezt megteheti anélkül, hogy hűtlenné válna. A távolban viharfelhők gyűltek, minden egyes villámcsapást a vérében érzett, vakító fény lobbant a szemei előtt, fokozva harci dühét. Az az óriás várt reá.

- Indulok! - mondta neki, mintha bölintott volna. Odafurakodott az áttörés támadóékebe. A többieknek elég volt az arcára pillantaniuk, és helyet adtak neki. Meredten előre nézett az ellenség felé, de csak ha behunyta a szemét, akkor tudta, merre vár rá ő. Keleten lassan pirkadt. Calpurnius Flamma elfoglalta a helyét, és vett egy mély lélegzetet. Felemelte a pajzsát.

- Katonák! - szólalt meg. - Előre!

feszültebb volt. Különös gyorsulást érzett az idegeiben. A száguldás érzete magával ragadta, akár a szél a falevelet. Ellenállhatatlanul vonzotta a pun táborhoz. Ha lehunyta a szemét, egy homályos, fekete alakot látott. A harci lázban izzó tábor mélyén maga volt a megtettesült nyugalom. Még azt is tudta, hogy az előbb beszélt valakivel, aki a zsoldoscsapat vezetője volt. Elöl lesz, legelől. A sötét sziluett ősi volt és kemény gránitszikla. El-múlt korok szakadékába nézett általa. Magabiztos volt, pökhendi. A szörnyű ereje lenyűgözte. Kacagva hívta, hogy vele küzdjön meg. Önkéntelenül bölintott, bár ezt kihívója nem láthatta, de tudta, hogy érzi döntését. Olyan érzete támadt, mintha medvére vadászna. A medve meg órá. Vá-

...A vörös felhőben cikázó fémes villanás minden pillanata szörnyű sebeket okozott. A felhő nem volt más, mint a levegőben fröcskölő vér. A borzalmas kavargáshoz fémcscengés, sikolyok, a hús szakadásának émelyítő hangja és üvöltözés volt a hangfestés. Csak tört előre, a szemébe folyt izzadságtól elvakultan. A belső rezgésre figyelt, az új, nyiladozó ösztönre, mely úgy vezette a nagy ellenfél felé, akár a nyíllövés. Nem volt tudatában, hogy az elhullottak helyére lépve már átvette a kitérés vezetését. A kegyetlen gyorsaság és precizitás, amivel sorban a halálba küldte a felé tartó ellenséget, feltűnt a parancsnoknak is. Szorosan mögéje húzódott, és azokat a szerencséseket mészárolta, akik túljutottak rajta. Megfogadta, ha

túléli, bőkezűen megjutalmazza ezt a hős katonát. Úgy darálta le a hullámokban támadókat, akár egy halálgép. Amikor meglátta az arcát, többé sosem felejtette azt el. Nem evilági elszántság ült ki rá. Ekkor történt, hogy a katona elveszítette a fegyverét. Egy pun harcos mellkasában megakadt, és kifordult a kezéből. A katona egyszerűen felkapott egy az ellenség által elhullajtott kardot, és megingás nélkül folytatta a kitörést. Hipnotizáltan maga elé meredt, a harc sűrűjébe. Az a fekete alak közeledett, olyan volt, mintha a csata egy fénylő örvény lenne, mely magához rántja a sötét középpont felé. Megbűvölten ugrott fejest a mélybe. Minden egyes kicselezett vagy lemészárolt zsoldossal közeledett a végkifejlet, melynél rettenetesebbet és csodálatosabbat nem tapasztalt még sosem. Valami nagy dolog fog történni, amikor összecsapnak. Reszketve szomjúzta azt a pillanatot. A testek és vérték szédítő kavargásában úszott. A lármát nem is hallotta, úgy tűnt, néma csend van. Akkor volt a zaj, hogy már csendnek hatott. Félig lehunytt pillákkal, hidegen osztogatta a csapásokat. A támadókban ő volt a hegy. Úgy nyílt előtte szét a pun falanx, mint a hasadó szövet. A közelgő ellenség árnyékából testet öltött, döbbenet ismert fel egy hatalmas, fekete medvét. Ezzel az állattal valami nem volt rendben, kis idő elteltével rá is jött, hogy mi. A medve halott volt, a szeme láttára bomlott szét a tetem, és a maradványai közül előlépett az, akit jelképezett. Az, aki legyőzte. Az az alak egyszerre csak ott állott előtte. A pun zsoldosok öltözékét viselte, de nagyon különbözött tőlük. Hatalmasnak tűnt és erősnek, emberfeletti módon. A harc egy pillanatra szinte megállt. A két ember egymással szemben egy másfajta csatához készült. Punok és rómaiak elhátráltak mellőlük. Ebben senki sem kívánt részt venni. És amit az arcukon láttak, azt azonnal megpróbálták elfeledni. Mintha régi ismerősök, testvérek találkoztak volna, akiket egy még a vérségi köteléknél is erősebb viszony tesz ellenségekké. A két férfi nekikészülődött egy összecsapásnak, ami mellett jelentéktelenné vált a pun-római háború. Az ég beborult, hatalmas villámok kezdtek csapkodni. Csak egy pillanatra torpant meg a vad kékzúza. Mindenki, barát, ellenség a két egymással szemben állót bámulta. Aztán Flamma parancsnok és zsugorodó csapata megkerülte a párbajozókat, és rohant tovább. A hajsza folytatódott, és a parancsnok hátrapillantott az őket kergető pun katonák mögött maradtakra. Nem irigyelte a katonáját, úgy tűnt, emberére akadt. A távolból úgy tűnt számára, mintha istenek harcolnának egymással. A vihar erősödött, ők pedig előnyre tettek szert, mert az elleneséget megzavarta a váratlan égiháború. Az istenek odafönn azt a két katonát tüntették ki figyelemmel, elpártoltak a punoktól. A parancsnok meg mert volna esküdni, hogy a harcolókba többször beleszapott a villám. Meg sem inogtak. „Kik ezek az emberek?” - kérdezte magától. Közben a Római és a Zsoldos kardja egymásnak feszült, szétvált, cikázott, akár a villámok körülöttük. Hárítás, vágás, hárítás, szúrás, cselek, félmozdulatok. Mindkét ember tudása legjavát nyújtotta. Némák voltak, csak egymás szemét nézték. Aztán egy különösen erős villám vágott mellettük a

földbe. Fűsiketítő robaj visszhangzott a tájon végig. Ebben a pillanatban a két fegyver egyszerre ért húst, egyszerre mélyedt a két szívbe. A római azonnal felbukott, habos vért fröcskölte. Kauta pár pillanatig üveges szemekkel meredt a véres kardjára, aztán a másikkra pillantott, ami a melléből állt ki. Sokáig nem volt kardja, most meg túl sok van. Ez volt az utolsó cinikus gondolata, mielőtt ő is lehanyatlott. Nem látta sem ő, sem a római, hogy egy minden eddiginél hatalmasabb villám csapott le mellettük. A csapás olyan erejű volt, hogy a föld megrendült és megroggyant. A horpasz, melyből a rómaiak kitörtek, egy barlanglabirintus mennyezete volt, aminek egy része most beomlott. Kauta eltűnt a felszínről, ki tudja hányadszorra már az ősidők óta. A távolban az üldöző punok is eltűntek a szemhatárról...

...Álom az álomban. A sötét ájulat kezdetben üres volt, akár egy halálos lagúna. Semmi se mozgott, minden elmerült a mélyben. Aztán megmoccan valami, odaát-lenn. Az önmagába visszahajló, kicsavarodott idő, a szertefoszlott tér visszalökte egy más világba, mely réges-rég örökre elveszett. Ismét megharcolta a harcait, újra meg újra megölte a medvét, és mindannyiszor ellopta a lelkét. Tűzvész támadt benne, elpusztítva azt a valakit, aki előtte volt. Jégmezőket és pusztákat járt meg, egyfolytában keresve valamit. Aztán egy sötét helyen találta magát. Ásott a fény felé, melyből kizuhant. Azt álmodta, hogy él és vívódik. Különös, nem emberi gondolatok kísértetei háborgatták. A nyugalom szertefoszlott, úzótt vad lett, menekült valahová. Zavartan, értetlenül hanyódott a világ peremén. Születés, halál, ahogy a szellem kétségbeesetten dagasztja ezt a romlékony kását. A kopott, elszürkült világban az álmok párlata, mint zavaros esővíz zúdul a semmibe. Másvalaki lett, megint, ott a messzeségben... ő volt a fiú... Az őserje legyűrte, eltemette. Akkor heteken, hónapokon, talán éveken át nem ön maga volt, hanem az a szerencsétlen katasztrofált majdnem ember. Kétségbeesetten kereste a kiutat, szelleme megroggyant az idegen idegek és érzékek emlékeitől. A barlang, amelynek mélyén eszelősen tévelygett, mintha nem is ezen a világon lett volna. Ivott az oldott mészkővel telített vízből, ette a mélységek különös állatait. Maga is állattá vált, elfeledett korokból itt ragadva. Időnként meghalt, és letemette magát, homokba, kövek alá, sárba. Mindig feltámadt, hogy folytassa a rohanást odalent. A fiú életre kelt és kétségbeesetten kereste a helyet, ahol eltemették. Ő segíteni akart neki, együtt keresték a mélységek legalján a nyugalmat. Nem lelték. Időnként átélte azt, amit a fiú... ő volt a fiú. Ott élt a többivel, gyűjtögetve, vadászva. Ismerték már a tüzet, őrizték, ki ne aludjon. Kicsiny csapatuk mindennapos küzdelme a túlélésért. Örömeik, bánatok, félelem, szenvedély. Egy borús hajnalon ijesztő, szörös ember-szerű lények rohantak a táborukra. Szörnyű küzdelem kezdődött, hegyes fadarabokkal, kövekkel gyilkolták egymást. A törzsbéliek irgalmatlanul meszárolták a náluk fejletlenebb embereket, akik csak egy valamiben voltak jobbak náluk, a testi erőben. A fiú a tüzet őrizte. Az egyik olyan állatszerű lény nekiugrott, hemperegtek egymást tép-

ve, úgy, mint amikor vele harcolt. A fiúnak attól kezdve minden harc ez a harc volt, és talán neki is. A lényt belelőkte a tűzbe, az megperzselődött bundával üvöltött, közben egy másik átdőfte az oldalát egy vérmocskos, kihegyezett bottal. De nem jutott tovább, mert az egyik törzsbeli szétloccsantotta a fejét. A tűz nem aludt ki, és a fiú boldog volt. A majomszerű embereket mind egy szálíg megölték. Kegyetlen öldöklés volt, ők is érzékeny veszteségeket szenvedtek. Köztük volt a fiú is. Sebei begyulladtak a nem emberi vér és nyál szennytől. Elszökött a táborból, önkívületben, árnyakkal harcolva, a rettenetes fekete pókhálója gabalyodva. Amikor a társai rátaláltak, egy pocsolóban feküdt az agónia kifacsarodott pózában. Az őserő már pislákolott benne, és amikor visszavitték a táborba, aktivizálódott. Eltemették oda a többi halott mellé. Ott fekvé nyerte vissza a nyugalmat, pihent... sokáig. Nem tudta, hogy a törzse közben eltávozott onnan, mert számukra rossz emlékű lett a hely, és féltek a halottak szellemeitől. Amikor kimászott a csontokkal teli földből, nem értett semmit, főként azt nem, hova lettek a többiek. Keresni kezdte őket. Kauta vele tartott. Sok időt eltelte után, egy napon emberekkel találkozott, olyanokkal, akik már Kauta törzse után éltek. Azok megrémültek tőle és ledőfték, de a fiú nem halt meg, akárhogy próbálkoztak is. Aztán a varázsló szent bálványt csinált belőle. Az a fickó sejtett valamit a halhatatlanságról. Része, fontos része lett a beavató rítusoknak, titkos szertartások kellékévé vált. Egy földalatti folyó mélyén úszott, nem csupán a vízben, de a fiú emlékeiben is tempózva. Átélté az egyik ilyen szertartást... szertartás? Ez orgia volt a javából! A fiút olyasmire használták, mint amikre a félig állatstű torzszülötteket szokták a királyok. A képek fiatal lányok asszonnyá válásának rítusai hozták vissza az elmúlt korokból. Amikor a fullasztó, füstös, és sárgásan vibráló múltbéli barlangból felbukkant a jelen vékony kérgébe kapaszkodva, ismét Kauta lett, a fiú visszahullt a mélybe. Még napokba telt, mire megtalálta a kijáratot, és sikerült kiásnia magát, egy omladéktól eltemetett egykori bejáraton keresztül. Amikor a felszínre ért, sarasan, idegenül a világnak, a szíve ujjongott, önmaga volt, és visszatért...

Kauta felült, zihálva próbált levegőhöz jutni. Valami akadályozta ebben. Ahogy a mellkasához nyúlt, a keze beleütközött a kardmarkolatba. Egyetlen rántással kitépte, és lehajította. Egyszeriben levegőhöz jutott, hörögve, nagy kortyokban nyeldegelt. Ösztönösen a saját kardja után nyúlt, s amikor nem találta, arra a másikra támaszkodva talpra kecmeggett. A halálos önkívület gyorsan tisztuló hályogával vizslatott körül az üregben, ahova került. Egy pillanatig, kétségtelenül nem teljes tudatánál, Rovát kereste és a medvét, aztán rájött, hogy azok már rég porrá lettek. Pár pillanatra vizsgálta az omlást, aztán vállat vont, öneki már csak ez jutott, mindig barlangokban köt ki. Elkezdett felfelé kapaszkodni. Amikor a felszínre ért, megfeszült, és harcra készen pillantott végig a vérben úszó csatamezőn. A belső érzékeit kiterjesztette, és várt. Nincs itt, állapította meg, itt már nem találja meg. Csalódottan rázta meg magát.

Lassan körbenézett. Vajon hová is mehetne egy római, aki már több mint egyszerűen egy római? Elmosolyodott. A ködös jövőből előcsillant a nagyság. Megvonta a vállát. Úgyis megunta már a punokat. A római kardját becsúszta a tokjába, és elindult. Rómába!...

Róma, a végidőkben, egy városszéli sikátorban

Az acél csengése, halálos dala megrepesztette a csöndet. Ez a csönd dögvészes volt, telve feszültséggel és bizonytalansággal. A Birodalom polgárai, szegények és gazdagok zsigereikben érezték a történelem haldoklását. Ez a végidő nyomasztó súllyal nehezedett az alattvalókra. A harc, árulás, gyilkosság megszokottá vált, a nyugalom és biztonság pedig reménytelen illúzióvá. Az anarchia fenyegető árnyéka fojtogatta az örök várost. Így aztán semmi különleges sem volt abban, hogy két ember vívott halálos viadalt egy keskeny mellékutcában. Mindketten magasak voltak és erősek. Páncélt viseltek, köpenyt és díszes tollforgót. Katonák voltak mind a ketten, tiszték. A fogyó hold sivár világánál a kardok fénycsíkokat húztak a levegőben. Valamiképpen az egymásnak csendülésként is ezüst villám volt, akár a színük. Szikrák villantak, de ezek különböztek attól, mint amit fém okoz fémen. Ezek lilába hajló, kékes ívek voltak, az egymásnak feszülő őserők idegvégződése. A küzdelem egyre hevesebbé vált, egyre követhetlenebbé. A két harcoson nem látszott a fáradtság jele, noha már hosszú ideje viaskodtak egymással. Lassan a sikátor végén nyíló apró kis tere értek. A sötét hajú átvette a kezdeményezést és fokozta a tempót. Ellenfele igyekezett felvenni a ritmusát, de nem sikerült. Mozdulatai darabosabbak lettek, beléjük lopódzott a félelem. Ez megpecsételte a sorsát. Egy pillanatra szétváltak a küzdők, egy pár szívdobbanásnyira. Aztán ismét összeugrottak, elsuhanva egymás mellett. A fekete vértet viselő harcos feje elvált a nyakától, vékony vérpatakot húzva a levegőben. A levágott testrészt egy romos szökökút posványába csobbant. A fejletlen test tett még néhány bizonytalan lépést a kardjával hadonászva. Megállt, és szép lassan eldőlt. A fekete hajú várakozóan nézett a legyőzöttre...

Liláskék és vörös villámok csapkodtak, felszaggatva a falakat, a mocskos utcát. Szenny fröccsent a kútból, derékba tört egy fa. Ledőlt egy elfeledett híresség régi szobra. Amikor az őserő tombolása hirtelen véget ért, a csend és sötét visszahullott az utcára. Semmi sem mozdult, semmi sem mozdulni. Cautius feltápászkodott. Felemelte a kardját, a sajátját és a legyőzöttét is. Vetett egy pillantást a lefejezett testre. Nem két percesnek, hanem két naposnak tűnt. A közben eleredt eső kövön folydogáló vize lassan áztatta. Fürkészőn nézett az éji, csupa árny utcára, aztán sietve távozott. Egy tucat szívdobbanásnyi idő elmúltán egy másik árny vált ki a közeli sarok mögül. Megszemlélte a lefejezett tiszt torzóját, aztán arra nézett, amerre Cautius ment. Óvatosan utána eredt...

Homoergaster

Párhuzam

Idézet az ufók legénységeinek sokféle észlelése okán

A szkeptikusok egyik fontos érve, amikor megkérdőjelezzük az ufóészleléseket, hogy szinte ahány szemtanú, annyiféle a hajó, annyiféle a legénység. Ez többeket valóban elgondolkodtatót. Ehhez a töprengéshez nyújt segítséget Ivan T. Sanderson, az *Uninvited Visitors-Hívatlan Látogatók c. könyvében:*

„Képzelnék el, mi történne néhány másik égitesten, ha egyik űrszondánkat

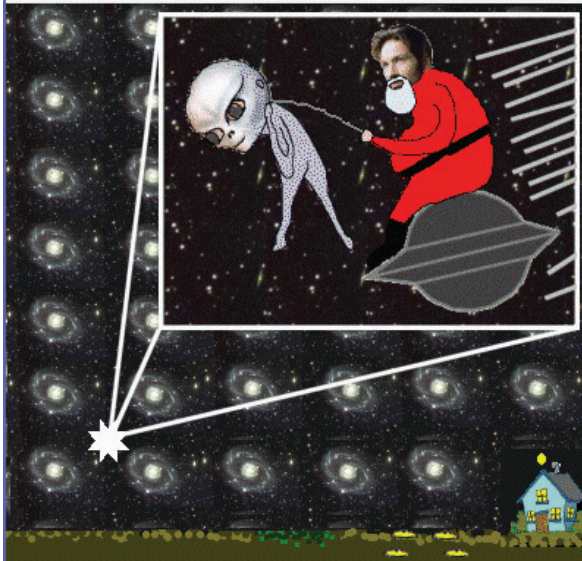
1. egy középkorú busman nő
2. egy két méter magas nigériai... az ő csaknem fekete bőrével, lengedező köntösével és turbánjával
3. egy szőke, svéd lány
4. egy kékes-fekete bőrű melanéziai... szétálló vörös hajkoronával
5. egy japán gyermek
6. egy nápolyi férfi, fényes, fekete, hullámos hajával és elefántcsont színű bőrével

vezetné. El tudom képzelni, hogy a bolygó lakóit... mindez csaknem az örületbe kergetné, és a hatóságok azonnal lecsuknának mindenkit, aki azt mondaná, hogy egy ilyen társasággal találkozott, amint azok kijöttek egy űrjárműből és növényeket és háziállatokat gyűjtöttek. A helyzet még zavarosabbá válna, ha véletlenül látnák a fenti hat típus egyikét-másikát egy űrjárművet vezetni. Ha még ráadásul az egyik típust ugyanabban az időben különböző helyeken látnák... a szemtanúk közötti vita, hogy ki mond igazat és ki képzelődik, akár vérontássá is fajulhatna. Körülbelül ez az a helyzet, amelyben mi, földi emberek vagyunk. Próbáljunk hát meg egy kicsit logikusabbak lenni!”

John Keel nyomán

Simagöröngyösi X-akták [001](UFO-észlelés)

Az észlelt UFO(csillag) és kielemezett képe(Púder a Mikulás)

IV. Lidércfény Pályázat avagy „Az igazi fantasy író nem fél a barbároktól”

Műfaj: Fantasy

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Kiíró: Lidércfény (Online Kulturális Magazin, Amatőr Kulturális Folyóirat)

A pályázat címe: „Az igazi fantasy író nem fél a barbároktól”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő:

2009. április 30., csütörtök, éjféli.

A pályázat témája és célja:

Bizonyos vélemények szerint a klasszikus, Conan-stílusú, barbárokat és varázslókat felvonultató fantasy-irányzat már rég idejét múlta. A Lidércfény Online Kulturális Magazin szerkesztősége szeretné megcáfolni ezt a véleményt, ezért ezennel meghirdetjük a IV. Lidércfény Pályázatot. A pályázatra olyan fantasy novellákat várunk, amelyekben a tradícióknak megfelelően acélos tekintetű harcosok és kigyúrt barbárok küzdenek gonosz varázslók ellen, vagy fordítva, acélos tekintetű (és kigyúrt?) varázslók próbálják meg legyőzni a környezetüket terrorizáló gonosz harcosokat és barbárokat. És mivel szerkesztőségünk több tagja még annak idején klasszikus zombifilmeken szocializálódott, így kimondottan örülünk, ha néhány zombi, csontváz, ghoul, stb. is megjelenik a történetben. Persze az sem baj, ha nem.

Nevezési díj:

A pályázaton való részvétel ingyenes.

A pályázat bővebb kiírása, egyéb feltételei, díjazása megtalálható a Lidércfény Online Kulturális Magazin oldalán:

<http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny>